

HIROSHIMA REIKO

Thiên đường tiền xu

CÂU CHUYỆN VỀ TIỆM BÁNH KẸO MA THUẬT

Jyaja minh họa · Quỳnh Hương dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

THIÊN ĐƯỜNG TIỀN XU TẬP 4
(Câu chuyện về tiệm bánh kẹo ma thuật)

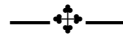
Tác giả: **Hiroshima Reiko**

Minh họa: **jyajya**

Dịch: **Quỳnh Anh**

Phát hành: **Nhã Nam**

Xuất bản: **NXB Hà Nội**

ebook©vctvegroup

Đóng ebook:nguyenthanh-cuibap

Cuộc đấu đã chính thức bắt đầu! Hoa quả đóng hộp linh tính và Bánh giầy rán lươn lẹo, Hộp tiết kiệm giấc ngủ và Bánh gạo mất ngủ... Liệu bánh kẹo của một cửa tiệm thử vận may người mua như Thiên đường tiền xu có thể níu chân khách hàng trước đám bánh kẹo đầy cám dỗ chết người từ cửa hiệu tai ương? Ham muốn rồi ân hận, mừng vui rồi phẫn nộ, ganh ghét rồi đồng cảm... Cuộc phiêu lưu vào thế giới ma thuật với mọi cung bậc cảm xúc vẫn vô cùng gay cấn và đầy bất ngờ ở phía trước.

MỞ ĐẦU

Đó quả thực là một căn bếp kỳ lạ.

Tất thảy từ bếp núc đến nồi niêu xoong chảo đều cũ kỹ. Cái nào cái nấy nhỏ nhem đen sì, gọi cảm giác rờn rợn.

Căn bếp chẳng có lấy một bóng đèn điện, thay vào đó là vô số những ngọn nến. Những ánh lửa màu tím đầy ám muội cứ bập bùng, bập bùng, lóe lên mạnh mẽ rồi lại ngay lập tức lụi đi le lói, rung rinh chuyển động hết như một cơ thể sống.

Lạ nhất là bao nhiêu nến như vậy mà căn bếp vẫn chìm trong bóng tối. Cảm giác tăm tối chế ngự khắp mọi nơi. Hẳn là vì thế mà không những tối, căn bếp còn mang một bầu không khí ngột ngạt, nặng nề đến khó tả.

Thế nhưng, giữa không gian ấy một dáng người đang di chuyển vô cùng hoạt bát. Đó là một cô bé chừng bảy tuổi. Cô có làn da trắng trẻo lạ thường, cùng mái tóc màu xanh dương đậm. Khuôn mặt cô xinh như búp bê Hina, nhưng lại ẩn chứa nét già dặn pha chút hiểm ác. Cô mặc bộ kimono ngắn màu đen họa tiết hoa bỉ ngạn đỏ, bên ngoài khoác chiếc tạp dề dài màu trắng.

Cô bé đang khuấy đều thứ gì đó bên trong chiếc nồi to đặt trên bếp lò. Một thứ đen kịt, đang sôi lục bục phía trên ngọn lửa màu lục. Mỗi lần bọt trong nồi vỡ lại nghe phát ra một âm thanh như tiếng thét thảm thiết.

Cô bé mỉm cười khoái chí.

“Hình như được rồi đấy nhỉ.”

Cô khẽ lẩm bẩm bằng chất giọng khàn khàn. Đột nhiên cánh cửa trong góc phòng lẳng lặng bật mở, thế rồi một loại chất lỏng phát ra thứ ánh sáng màu đỏ từ từ lan khắp sàn.

“Ồ, mà y đã quay lại đấy à? Mà y có thấy gì hay ho không?”

Cô cúi người chạm tay vào chất lỏng đỏ. Chất lỏng đông cứng lại tức thì, rồi chỉ trong chớp mắt nó trở nên trong suốt. Từ bề mặt chất lỏng hiện lên những hình ảnh như trong ti vi.

Trước tiên là hình ảnh một tiệm bánh kẹo nhỏ. Cửa tiệm đề tẩm biển “Thiên đường tiên xu”. Rồi một cậu bé dừng chân trước cửa tiệm bánh kẹo ấy.

Cậu bé đang say sưa ngắm nghía các loại bánh kẹo được bày bán trong quầy thì một người phụ nữ đồ sộ từ trong cửa hàng bước ra. Người này mặc bộ kimono màu đỏ tím, khuôn mặt căng mịn trẻ trung cùng mái tóc bạc trắng.

Hai mắt cô bé bỗng sáng rực lên.

“Ài chà, Beniko có khách kìa. Vừa vặn làm sao. Đúng lúc nguyên liệu làm bánh của ta cũng sắp hoàn thành. Hà hà hà. Beniko ời là Beniko. Khách của mụ chuyển sang mua bánh kẹo của ta thì gương mặt lúc nào cũng tỏ vẻ điềm tĩnh kia sẽ ra sao nhỉ? Ha ha ha, ta rất ngóng chờ đó.”

Thế rồi cô bé thè cái lưỡi màu đỏ tươi như của loài dã thú, liếm môi đánh choét.

CHƯƠNG 1

HOA QUẢ ĐÓNG HỘP LINH TÍNH VÀ BÁNH GIÀY RÁN LƯƠN LỆO

Được rồi! Tuyệt quá! Cuối cùng cũng được!

Yuuta rảo bước trong hẻm, lòng thăm reo lên sung sướng. Bước chân cậu bé nhẹ bẫng như thể đang đi trên mây, cứ ngỡ bay lên được đến nơi.

Yuuta vội vàng trở về nhà, vừa đi cậu bé vừa ngấm ngấm món đồ đang nắm chặt trong lòng bàn tay.

Và thứ cậu bé đang giữ khư khư kia là một món đồ hộp cỡ lớn. Nhìn thì như đào đóng hộp nhưng bên ngoài lại dán tem ngôi sao màu bạc, và in hình một loại trái cây cậu bé chưa thấy bao giờ. Trên đó còn ghi dòng chữ to màu đỏ “Hoa quả đóng hộp linh tính”.

Yuuta nhìn hoài, nhìn mãi mà vẫn không thể tin vào mắt mình. Thế nào mà cậu lại có được một thứ tuyệt diệu như này chứ.

Số mình... cứ phải nói là đồ như son!

Chỉ vừa mới đây thôi, tâm trạng chán chường tột độ chẳng mấy khi gặp kia còn bủa vây lấy cậu bé. Chẳng là điểm kiểm tra lần này của cậu thấp thậm tệ.

Yuuta vốn học hành dở tệ. Cậu bé mù tịt mọi thứ, chẳng biết nên học cái gì, học như thế nào, chỗ nào mới quan trọng, rồi chỗ nào sẽ có trong bài kiểm tra. Yuuta thấy chương trình lớp năm có quá nhiều thứ phải học. Cậu bé chán ngấy, “Nhiều thế này làm sao mà nhớ hết được.” Thành ra cậu bỏ bê hết cả, để rồi cuối cùng nhận điểm kém như thế đấy.

Bố mẹ Yuuta cũng phát điên lên được với thành tích học tập của cậu bé. Nếu kết quả kiểm tra lần này bị phát giác, có khi bố mẹ sẽ tống cậu đi học thêm mất. Gì chứ chuyện này là cậu ghét cay ghét đắng. Học ở trường thôi đã đủ mệt lắm rồi, sau đấy lại còn phải chúi mũi ở lớp học thêm nữa có mà phát khiếp.

Kết quả là, trên đường đi học về, Yuuta giật phắt lấy ba lô của cậu bạn Yousuke cùng lớp, trút sạch mọi thứ bên trong xuống lòng

đường hồng giải tỏa cơn bức tức. Yousuke thì mít ướt, yếu đuối thành ra luôn là đối tượng trêu ghẹo hàng đầu của Yuuta. Hôm nào cũng vậy, cứ hễ tan học, Yuuta lại gọi Yousuke “Đi chơi thôi”, sau đó bắt bạn mình mua nào bánh kẹo, truyện tranh, rồi còn đấm liên hồi vào Yousuke và biện minh ấy là để luyện đấm bốc.

Thế nhưng, nếu phải đi học thêm thật, Yuuta sẽ không thể trêu chọc Yousuke được nữa. Nghĩ vậy càng khiến cậu nhóc ủ ê hơn.

“Điểm kém đâu phải lỗi tại mình. Nếu biết bài kiểm tra ra chỗ nào thì mình đã học hành tử tế. Giá mà có bí quyết để học giỏi nhỉ.”

Chẳng rõ có phải do cậu nhóc vừa đi vừa nghĩ miên man như thế không mà lúc nhận ra, Yuuta đã dừng chân trong một con hẻm lờ mờ tối lạ hoắc. Trước mặt cậu nhóc còn có một tiệm bánh kẹo nhỏ.

Cả tiệm kẹo toát lên vẻ kỳ lạ hiếm có. Bánh kẹo bày trước tiệm thì rất những loại Yuuta lần đầu nhìn thấy. Nào là Pudding nhảy cao, Bì đại bàng, Castatella tạt dề, Mạch nha cầu vòng, rồi Bánh bao sói, Bánh quy mạo hiểm, Cà phê bạn bè, Thạch xấu tính, Socola trứng yêu tinh...

“Tuyệt thật. Máy thứ này ngẫu quá đi!”

Trong lúc Yuuta còn đang mải mê ngắm nghía, một người phụ nữ bước ra từ trong tiệm.

Đó là một bà bác tướng tá cao lớn đầy đà. Mái tóc trắng phơ nhưng gương mặt trẻ trung, nhìn thế này chắc không phải bà bác rồi. Người phụ nữ ăn vận khá cầu kỳ, bộ kimono màu đỏ tím họa tiết đồng xu cổ, trâm cài đầu gắn vô số những viên thủy tinh sắc sỡ sắc màu.

Yuuta bàng hoàng, cứ đứng đực ra đó.

Người này không chỉ to lớn khác thường, mà khí chất còn vô cùng凛冽.

Thế rồi người phụ nữ ấy nhoẻn miệng cười.

“Vị khách may mắn của ngày hôm nay đây rồi, chào mừng đến với Thiên đường tiền xu. Nào, mời quý khách vào trong xem cho kỹ. Chắc chắn quý khách sẽ tìm thấy loại bánh kẹo mà mình mong muốn đấy.”

Yuuta cứ thế bước vào cửa hàng theo lời mời của người phụ nữ. Bên trong bánh kẹo hóa ra còn đa dạng hơn nhiều. Loại nào loại nấy đều vô cùng thu hút. Nhưng chẳng hiểu sao Yuuta chưa thấy

thích thứ nào cả. Lẽ ra như bình thường, cậu nhóc đã muốn mua cả cửa hàng rồi.

Thấy Yuuta nghiêng đầu ra chiều ngẫm nghĩ, người phụ nữ lên tiếng.

“Nếu không phiền quý khách có thể cho Beniko này biết thứ mình muốn. Ta sẽ tìm giúp. Mà quý khách đang mong muốn điều gì vậy?”

Giọng nói ngọt ngào của bà chủ tiệm từ từ len lỏi vào tận tâm can Yuuta. Chẳng biết từ lúc nào, cậu nhóc đã buột miệng trả lời:

“Cháu muốn biết bài kiểm tra sẽ ra vào chỗ nào, phần nào quan trọng, rồi phải nhớ đoạn nào. Nhưng làm gì có thứ...”

“Có đấy.”

Bà chủ tiệm gật đầu quả quyết, lấy ra một món đồ hộp.

“Đây là Hoa quả đóng hộp linh tính. Trong này toàn những loại quả mang lại vô vàn sáng kiến tuyệt vời. Ăn vào, tự nhiên quý khách sẽ đoán ra mọi câu hỏi trong bài kiểm tra. Cứ học theo đó chắc chắn không chệch đi đâu được. Chẳng cần phí công học những thứ không cần thiết. Đây đúng là món đồ quý khách muốn rồi còn gì?”

Yuuta không thốt nên lời. Cậu nhóc không tài nào rời mắt khỏi món đồ hộp trên tay người phụ nữ.

Chính là thứ này! Đúng như bà chủ tiệm nói, đây chính là thứ dành cho mình! Giá nào mình cũng phải có được nó!

“Cái này bao... bao nhiêu tiền vậy ạ?”

“Năm trăm yên thôi. Nhưng quý khách hãy trả bằng đúng đồng năm trăm yên nhé.”

Yuuta lập tức nhòm vào ví. Vừa hay có đồng năm trăm yên trong đó, cậu nhóc liền đưa đồng xu cho người phụ nữ. Bà chủ tiệm nhoẻn miệng cười.

“Vâng. Đúng là đồng năm trăm yên năm Chiêu Hòa thứ năm mươi chín, đồng xu của ngày hôm nay đây rồi. Còn đây là Hoa quả đóng hộp linh tính của quý khách.”

Vậy là Hoa quả đóng hộp linh tính đã thuộc về Yuuta.

Cậu nhóc ra khỏi cửa hàng, sải bước về nhà. Trống ngực cậu vẫn đập thình thịch. Cậu nhóc thầm nghĩ, phải mau mau về nhà ăn thử mới được.

Yuuta bước đi vô cùng hào hứng, định bụng rẽ phải ở đầu con hẻm. Vậy mà chẳng hiểu sao, chân cậu đột ngột tự ý di chuyển, lái

Yuuta sang bên trái. Phía trước tối đen như mực, thế rồi một cửa tiệm từ đâu thình lình xuất hiện.

Trông nơi này vừa giống quán cà phê kiểu Nhật, lại vừa giống một quán rượu hơi kiểu cách. Tường được làm từ vữa và tre đen, tấm rèm che màu xanh lam đậm trước cửa đề dòng chữ “Cửa hiệu tai ương”.

Đột nhiên Yuuta thấy lạnh hết sống lưng. Như kiểu cậu vừa nhìn một thứ không nên nhìn. Yuuta bụng bảo dạ, phải chuồn lẹ thôi.

Cậu toan quay đi thì thấy một bàn tay thò ra từ sau tấm rèm. Bàn tay ấy nhỏ nhắn, trắng nõn nà, rồi bàn tay bỗng làm động tác vẫy vẫy, ra chiều gọi cậu nhóc lại.

Ngay lập tức, Yuuta đưa chân bước về phía đó như bị hút bởi một thế lực vô hình. Cậu nhóc đi thẳng tới tiệm “Cửa hiệu tai ương”.

Yuuta chui qua tấm rèm bước vào tiệm, bên trong rộng khoảng ba chiều[*]. Góc trong cùng đặt tủ quầy màu đen, và chỉ có duy nhất một chiếc ghế cao. Đối diện quầy là cánh cửa đang đóng im ỉm.

[*] Một chiều tương đương 1,653m²

Rốt cuộc đây là cửa tiệm gì vậy nhỉ?

“Tiệm của ta có tên là Cửa hiệu tai ương, nó sẽ biến mọi tham vọng của cậu thành sự thật.”

Một giọng nói khàn khàn bất ngờ cất lên khiến Yuuta giật nảy mình.

Ngay cạnh Yuuta lúc này đây là một cô bé tầm bảy tuổi. Cô mặc bộ kimono đen điểm tuyết hoa đỏ độc đáo. Cô bé trông xinh xắn trắng trẻo là thế, nhưng lại tỏa ra khí chất đáng sợ lấn át đối phương.

“Mời cậu xem hàng,” cô bé mỉm cười tự mãn.

Giọng nói khàn đặc ban nãy vang lên từ khóe miệng đỏ chót của cô bé, chẳng ai nghĩ đó lại là giọng trẻ con. Thế nhưng, thanh âm ấy dễ chịu đến lạ lùng, khiến người khác cứ muốn nghe mãi.

Thấy Yuuta có vẻ cảnh giác, cô bé liền nói “Cậu cứ ngồi xuống đi đã,” rồi mời cậu nhóc ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng.

Yuuta sợ hãi ngồi lên ghế, cô bé vòng ra sau quầy, đứng đối diện cậu, mắt vẫn nhìn Yuuta chằm chằm.

“Cậu vừa mua bánh kẹo ở Thiên đường tiền xu phải không?”

“À...”

Yuuta cuống cuống giấu Hoa quả đóng hộp linh tính ra sau lưng, cô bé thấy vậy liền nhếch mép cười khẩy.

“Tưởng gì, ra là Hoa quả đóng hộp linh tính à? Ủm, tốt thì cũng tốt thật đấy. Nhưng chỉ là thứ nửa mùa thôi, cậu bé ạ. Đồ rởm đó.”

“Rởm... rởm á?”

“Thì đấy, chẳng phải cậu ăn thứ đó rồi nhưng vẫn phải học hay sao? Cậu vẫn sẽ phải cần mẫn đọc sách giáo khoa, nhồi nhét kiến thức vào đầu. Cậu không thấy phiền phức à? Không phải điều cậu thật sự muốn là không cần học mà vẫn được điểm cao hả?”

“...”

“Cậu mà ăn bánh của tiệm ta thì sẽ có được năng lực ấy. Tóm lại, ta có cách để cậu nhàn nhã hơn rất nhiều.”

“Nhàn hơn thế nào cơ?”

Thấy Yuuta bất giác rướn người về phía trước, cô bé cười khúc khích. Cô đặt lên mặt quầy một cái bát nhỏ đầy ắp bánh giày rán màu nâu nhạt.

“Đây là Bánh giày rán lươn lẹo. Cậu càng lươn lẹo, càng lười biếng thì điểm bài kiểm tra của cậu sẽ càng cao. Ăn bánh này rồi, cậu sẽ chẳng cần phải học hành gì nữa. Thế nào? Hay hơn cái thứ Hoa quả đóng hộp linh tính kia chứ?”

Nghe cô bé tiếp tục mời mọc “Thế nào, cậu cũng muốn có nó đúng không?”, Yuuta suyt chút nữa thì gật đầu. Đúng lúc ấy, cậu nhóc chợt tỉnh ra. Muốn thì cũng muốn thật đấy, nhưng cậu hết tiền rồi còn đâu. Cậu đã tiêu hết tiền vào Hoa quả đóng hộp linh tính mất rồi.

Chết tiệt. Làm thế nào bây giờ nhỉ? À, khoan đã. Còn có Yousuke mà. Giờ mình sẽ gọi điện cho Yousuke, bắt nó mang tiền đến.

Yuuta vừa rút điện thoại từ trong túi ra vừa nói với có bé.

“Anh lại đang không có tiền ở đây, nhưng anh sẽ bảo bạn mang tiền đến ngay. Bao nhiêu thế?”

Thế nhưng cô bé lại bảo không cần.

“Bánh kẹo ở tiệm ta không phải trả bằng tiền. Hơn nữa cậu trả sau cũng được. Vì tà ý phải về sau mới có mà.”

“Tà ý?”

“Ừ, đúng thế đấy.”

Cô bé gật gù, mắt sáng lên.

“Cậu càng dễ dàng được nhiều điểm tuyệt đối thì càng nhiều người xung quanh đổ kỵ với cậu. Thứ cảm xúc đổ kỵ, ghen ghét mà bọn họ dành cho cậu chính là tiền thanh toán cho ta.”

Cô bé cười thích thú. Một điệu cười hiểm ác, làm đầy lên trong cậu dự cảm chẳng lành.

“Mình ghét con bé này,” Yuuta thầm nghĩ. Vậy nhưng lời đề nghị của nó lại vô cùng hấp dẫn. Đúng thế, Yuuta chẳng tài nào cưỡng lại sức hút của Bánh giầy rán lươn lẹo. Hoa quả đóng hộp linh tính giờ chẳng là gì trong mắt cậu.

Mình muốn nó. Mình muốn có thứ này.

“Sao hả? Cậu có lấy không đây?”

“Có.”

“Thế quyết định vậy nhé. Để ta giúp cậu vớt món đồ hộp rẻ tiền kia đi nào.”

Cô bé đưa cái bát nhỏ về phía Yuuta với khuôn mặt rạng rỡ.

Yuuta đặt Hoa quả đóng hộp linh tính lên mặt quầy. Bỗng phụt một cái, hộp hoa quả biến mất như chưa từng xuất hiện. Chắc là tại Yuuta không cần đến nó nữa đây mà. Thôi kệ, giờ cậu cũng chẳng quan tâm tới cái hộp ấy nữa. Quan trọng là Bánh giầy rán lươn lẹo đang ở trước mặt cậu kìa.

Yuuta đặt cái bát nhỏ lên đầu gối, ngấu nghiến ăn Bánh giầy rán lươn lẹo. Món bánh này thật kỳ lạ. Lúc đưa vào miệng, Yuuta đã nghĩ chắc chẳng có thứ nào ngon thế này, nhưng đến khi nuốt, trong một khoảnh khắc cậu chợt nhận ra nó đáng khùng khiếp. Họng cậu nhói đau như thể bị kim châm. Nhưng cảm giác ấy chỉ xuất hiện trong một khoảnh khắc, sau đấy Yuuta lại chỉ muốn ăn thêm.

Cuối cùng, Yuuta cũng ăn hết sạch chỗ bánh giầy rán. Nụ cười trên gương mặt cô bé giờ đã ngoác ra đến tận mang tai.

“Tốt rồi. Thế là xong. Cậu về nhà cẩn thận nhé. Cứ yên tâm đợi Bánh giầy rán lươn lẹo phát huy tác dụng đi. Kia, mau về đi chứ.”

“Sao cơ?”

“Nhanh đi nào.”

Cô bé đẩy Yuuta về phía lối ra như thể muốn tống cổ cậu nhóc thật nhanh. Thế nhưng, Yuuta chưa kịp vén rèm bước ra ngoài, cô nhóc đã đột ngột đổi về mặt đáng sợ, nhắc nhở cậu.

“Nên nhớ, cậu phải nghĩ được điểm cao một cách dễ dàng như vậy là niềm hạnh phúc đấy nhé. Còn nếu cậu yếu lòng, mọi thứ sẽ

chấm hết. Hiểu chưa? Không được quên đâu đấy.”

Dứt lời, cô nhóc đẩy Yuuta qua tấm rèm.

Ra đến ngoài, Yuuta lập tức thở đều đặn trở lại. Cậu bé quay lại nhìn phía sau, song Cửa hiệu tai ương đã không cánh mà bay. Nhưng lạ ghê, cậu thấy nhẹ nhõm hơn là khó hiểu. Cậu tự nhủ, nhất định mình sẽ không đến đây, không gặp con nhóc đó thêm một lần nào nữa.

Thầm cảm ơn trời Phật, Yuuta vừa gãi gãi đầu, vừa hối hả bước về nhà.

Ngày hôm sau, cả lớp Yuuta phải làm một bài kiểm tra toán đột xuất. Trong khi mọi người kêu gào thảm thiết, chỉ có mình Yuuta là mắt sáng rực lên.

Hay lắm. Cơ hội tuyệt vời để thử nghiệm năng lực của Bánh giầy rán lươn lẹo đây rồi. Nhờ may cả đấy, Bánh giầy rán lươn lẹo ạ!

Cuối cùng Yuuta cũng cầm bài kiểm tra trên tay. Vẫn như mọi khi, trong đó toàn những thứ cậu chẳng hiểu mô tê gì. Nếu là bình thường, Yuuta đã vò đầu bứt tai, điền bừa mấy số vào đó cho xong.

Thế nhưng, lần này thì khác.

Thật hay đùa vậy!

Yuuta dụi dụi mắt. Đúng lúc cậu bé đang định điền bừa vào bài thì đáp án lơ mờ hiện ra.

Yuuta luống cuống đưa bút viết chần lên đáp án ấy.

Cậu nhóc chuyển sang câu tiếp theo, lần này số cũng đã hiện sẵn ở phần đáp án. Cậu quyết định sẽ thử viết số khác với đáp án xem sao. Ngay lập tức, một dấu X màu xanh lam hiện lên. Tức là câu trả lời này sai đây mà. Yuuta vội vàng viết số có sẵn vào, dấu X liền biến mất tức thì.

Vậy là Yuuta đã hiểu.

Hóa ra đây chính là sức mạnh của Bánh giầy rán lươn lẹo! Cậu chỉ cần nhìn bài kiểm tra là biết đáp án từ đầu chí cuối! Hay quá! Tuyệt cú mèo luôn!

Kể từ hôm đó, Yuuta bỏ bê hoàn toàn việc học. Cậu nhóc chẳng cần nghe giảng, cũng chẳng cần đọc sách giáo khoa, ầy vậy mà đến lúc kiểm tra vẫn đạt điểm tuyệt đối.

Bố mẹ Yuuta vui mừng khôn tả, không còn mắng nhiếc cậu nữa. Cũng nhờ thế mà Yuuta tha hồ đọc truyện tranh và chơi trò chơi điện tử đến chán thì thôi.

Bạn bè cùng lớp bắt đầu ghen tị với Yuuta. Đối với Yuuta, cảm giác được mọi người đổ kỵ vô cùng mới mẻ. Trước giờ cậu chỉ bị người ta ghét bỏ, dè chừng vì thói du côn, chuyên bắt nạt bạn bè thôi chứ chưa bao giờ được ghen tị thế này.

Bạn bè cậu, đứa nào đứa nấy đều chăm chỉ ôn luyện chữ Hán rồi miệt mài cấp sách tới lớp học thêm. Chậc, thật đáng thương làm sao. Ha ha ha!

Lòng dạ Yuuta hả hê vô cùng.

Nhưng rồi đến một hôm, thầy chủ nhiệm Sawaki tuyên bố trước lớp:

“Kết quả bài kiểm tra khoa học hôm trước của các em chán lắm. Chỉ có Mizuno làm đúng thôi. Được rồi, Mizuno, em lên bảng giải thích cho các bạn nghe thời tiết sẽ thay đổi thế nào dựa vào tấm ảnh đám mây dán sẵn ở đây xem nào.”

“Hả?”

Yuuta giật nảy mình. Giải thích cho cả lớp á? Thầy đang đùa đấy à. Cậu làm thế nào được. Yuuta chỉ biết đáp án của bài kiểm tra, chứ nào có hiểu tí gì nội dung giờ học. Mây? Thời tiết thay đổi? Cậu biết thế quái nào được.

“Em làm gì vậy, Mizuno? Không mau lên bảng đi.” Bị thầy giục, Yuuta đành lê từng bước nặng nề đến trước tấm bảng. Tay cầm viên phấn nhưng cậu nhóc không thể viết được gì.

“Sao thế Mizuno?”

“... À, em... em không biết làm ạ.”

“Sao lại không biết? Bài kiểm tra em làm đúng hết đấy thôi.”

“Nhưng... thật ra... em không hiểu gì cả.”

Yuuta cũng không thể thú nhận cậu biết đáp án là nhờ Bánh giầy rán lươn lẹo. Thành ra cậu nhóc chỉ biết làm thinh, cúi gằm mặt xuống.

Thầy giáo bắt đầu tỏ vẻ khó chịu.

“Thế em thử nói cho các bạn nghe xem điểm nào quan trọng nhất vậy. Nhớ được cái đó thì coi như giải được bài rồi.”

“... Dạ, em không biết.”

“... Mizuno, tôi không đùa với em nữa đâu. Em không muốn chia sẻ bí kíp với các bạn à? Suy nghĩ nhỏ nhen như vậy em không thấy xấu hổ sao?”

Đến đó, Yuuta không chịu được nữa bèn gào to đáp trả.

“Em đã nói là không biết mà! Em thật sự không biết!”

Cả lớp im phăng phắc. Toàn thân Yuuta toát mồ hôi lạnh. Tim cậu nhóc đập mạnh như sắp nhảy khỏi lồng ngực.

Cuối cùng, thầy giáo cất giọng lạnh lùng như băng.

“Thôi được rồi, về chỗ đi.”

Yuuta thất thểu trở về chỗ, không dám nhìn ai. Nỗi ê chề khiến hai tai cậu nhóc nóng ran.

Lần đầu tiên cậu cảm thấy hối hận vì đã ăn Bánh giầy rán lươn lẹo.

“... Biết thế ăn Hoa quả đóng hộp linh tính còn hơn. Món đồ hộp ấy sẽ cho mình biết chỗ nào cần học, chỗ nào quan trọng. Và mình cũng sẽ chẳng gặp cảnh nhục nhã thế này.”

Đúng lúc cậu nhóc đang làm bầm như vậy, xung quanh bỗng trở nên tối sầm và tĩnh mịch. Tất cả chìm vào màn đêm đặc sệt.

Quái lạ. Vừa rồi mình vẫn đang ngồi trong lớp học cơ mà. Thầy giáo và các bạn đi đâu cả rồi?

Á!

Đột nhiên bụng Yuuta cuộn lên đau thắt như thể vừa bị vô số móng vuốt bằng thép xâu xé. Cậu có cảm giác khắp người mình giờ chỉ chít những lỗ thủng, rồi từ đấy thứ gì đó ồ ạt trào ra. Yuuta không thấy đau nhưng vô cùng sợ hãi. Hai chân bủn rủn, cậu khụy gối xuống.

Dưới chân cậu, một đồng màu đen nhớp nháp đang úp lại. Thứ ấy ngoe nguẩy luồn lách, chảy dòn về phía trước. Không biết từ lúc nào, cô nhóc của Cửa hiệu tai ương đã đứng ở đó.

Mặt cô bé đang vô cùng tức tối. Ánh mắt hình viên đạn, đôi môi nhếch lên tỏ vẻ khó chịu.

Yuuta còn đang co rúm người lại vì sợ thì cô nhóc lạnh lùng lên tiếng: “Mày làm hỏng hết rồi.”

“Chẳng phải tao đã bảo mày mà yếu lòng thì mọi chuyện sẽ chấm hết sao? Giờ thì mày đã đánh mất năng lực của Bánh giầy rán lươn lẹo rồi đấy. Mày cứ yên phận mà nhận điểm cao có phải tốt hơn không? Đã thế mày lại còn dám nói bánh của Beniko tốt hơn của tao à? Mày làm tao điên tiết lắm rồi đấy nhé.”

Nói đoạn, cô khom người xuống, tóm lấy thứ màu đen vừa chảy tới, bóc nó khỏi sàn nhà. Loáng cái, thứ màu đen ấy cuộn tròn lại như quả bóng chày trên tay cô nhóc.

Yuuta chợt hiểu ra. Cái thứ màu đen kia chính là sức mạnh của Bánh giầy rán lươn lẹo. Và con nhóc đến đây để thu lại nó.

Nhưng Yuuta muốn có lại sức mạnh ấy, cậu bèn khóc toáng lên, định bụng sẽ chạy lại bám chặt vào con bé. Thế nhưng chân cậu không sao cử động được, muốn mà chẳng thể lại gần.

Yuuta gào thét thảm thiết.

“Đội đã, đừng đi vội! Không có thứ đó tôi biết phải làm sao?”

“Hả? Mà gieo nhân nào thì gặt quả nấy thôi. Mà tóm lại chuyện của mày, tao cũng chẳng quan tâm.”

“Nhưng... Hoa quả đóng hộp linh tính là của tôi mà? Mau trả đây!”

Nếu đòi lại được món đồ hộp kia, biết đâu tình hình sẽ sáng sủa hơn?

Nhìn dáng vẻ quyết tâm của Yuuta, cô nhóc chỉ cười dữ tợn đáp lại.

“Chính mày đã vứt nó đi mà. Chấp nhận đi, mọi chuyện kết thúc rồi. Đừng bao giờ bảo Yodomi của Cửa hiệu tai ương này đưa cho mày thứ gì của Thiên đường tiền xu, nhớ đấy, đừng bao giờ!”

Nói xong, cô quay lưng về phía Yuuta, loáng một cái đã biến mất dạng. Khi Yuuta hoàn hồn thì cậu nhóc đã trở về lớp học.

“Hu hu hu!”

Yuuta mếu máo khóc, dáo dác ngó quanh. Mọi người trong lớp nhìn cậu bằng ánh mắt kinh hãi. Đến thầy giáo cũng tỏ vẻ bàng hoàng.

Tự thấy nhất định phải nói gì đó, Yuuta quyết tâm lên tiếng.

“Không... không phải lỗi của em! Không phải em, tại con bé đó! Con bé đó... đã bắt em ăn Bánh giầy rán lươn lẹo! Không phải tại em!”

Lời Yuuta nói văng vẳng trong lớp học nghe đến là vô vọng.

Mizuno Yuuta. Mười một tuổi. Cậu bé có đồng năm trăm yên năm Chiêu Hòa thứ năm mươi chín. Cậu bé đã mua Hoa quả đóng hộp linh tính nhưng lại chọn Bánh giầy rán lươn lẹo của Cửa hiệu tai ương.

CHƯƠNG 2

BÁNH BAO SÓI

Yousuke vốn là một cậu bé rụt rè. Dù có bị người khác nói xấu, cậu cũng không cãi lại nửa lời. Kể cả người ta có xô ngã hay đá cậu, cậu cũng không đánh trả. Cũng do bản tính nhút nhát như vậy, đám từ hồi mẫu giáo cậu đã luôn bị bạn bè trêu chọc. Ngay cả khi lên đến tiểu học, tình trạng đó vẫn chẳng hề thay đổi.

Gần đây nhất, Yuuta, đại ca nhóm bắt nạt còn trắng trợn tuyên bố “Thằng Yousuke là của tao”, rồi từ đó một mình hành hạ Yousuke. Yuuta đã trấn lột không biết bao nhiêu tiền tiêu vặt, trò chơi điện tử và truyện tranh của cậu bé. Nghĩ tới thằng Yuuta đó thôi là Yousuke thấy giận sôi gan, căm ghét đến tận xương tủy.

Ấy vậy mà cách đây khoảng hai tuần, Yuuta đột nhiên cư xử một cách kỳ quặc. Tự nhiên nó hét ầm lên giữa lớp “Không phải lỗi của em” khiến mọi người một phen hết hồn.

Sau hôm đó, Yuuta biến thành một con người khác hẳn, ngoan ngoãn hiền lành. Nói đúng hơn, nó khiếp sợ tất cả mọi thứ, lúc nào cũng lo lắng sợ sệt. Tất nhiên, Yuuta cũng chẳng dám động gì tới Yousuke nữa, chỉ riêng điều này thôi đã khiến cậu bé quá vui mừng vì từ nay không còn lo bị nó chọc ghẹo và quấy rối.

Nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang, một tên khác trong nhóm kia lại tìm Yousuke gây sự. Cậu bé chợt nhận ra rằng, những đứa bạn xấu sẽ còn tiếp tục kéo đến, hết đứa này đến đứa khác.

Yousuke dằn lòng, mình phải giương cờ khởi nghĩa chống lại những đứa xấu xa này thôi. Ngặt nỗi cậu không thể. Bởi vì cậu sợ. Thế là cậu chỉ còn cách chịu đựng.

Sáng hôm đó, như mọi ngày, Yousuke lê từng bước nặng nhọc tới trường. Càng gần đến trường, sắc mặt cậu càng xanh xao nhợt nhạt.

Cậu không muốn đi học chút nào. Mới nghĩ tới việc đến trường, bụng cậu đã quặn thắt lại, toàn thân tê tái. Hôm nay không biết bọn chúng sẽ hành hạ cậu thế nào đây. Chắc chúng sẽ bày trò “đấu tay

đôi giả vờ” rồi xông vào đám đá cậu chẳng. Hay là chúng sẽ dùng bút dạ vẽ những vẽ cuội lên bàn cậu?

Ồi, ghét quá đi mất. Bọn bắt nạt thì thích thú quá rồi, chỉ có kẻ bị bắt nạt như cậu là rơi xuống địa ngục thôi. Tại sao mình không dừng cảm hon chứ? Mấy vị anh hùng trong truyện đều ngẫu thế cơ mà.

Mình muốn thay đổi bản thân, Yousuke thầm nghĩ. Giá như mình mạnh mẽ và ngẫu hơn nhĩ. Khi ấy mình sẽ không biết sợ là gì, sẽ trừng trị bọn xấu tính trong lớp đến nơi đến chốn.

Chẳng biết có phải do mãi mê đắm chìm trong tưởng tượng đó không mà đến khi nhìn quanh, Yousuke mới nhận ra mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Cậu đang đứng trong một con hẻm nhỏ lờ mờ tối.

“O?”

Yousuke lập tức hốt hoảng, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Quan sát một lượt, Yousuke phát hiện ra một cửa hàng nhỏ cuối con hẻm. Nơi đó trông có vẻ cũ kỹ, tấm biển hiệu đề tên “Thiên đường tiền xu”.

Tự nhiên thấy tò mò, Yousuke chậm rãi đến gần cửa hàng.

“Tiệm bánh kẹo à...”

Đúng rồi. Đó là một tiệm bánh kẹo. Cả trước và trong quầy đều bày la liệt đủ các loại kẹo bánh. Thứ nào thứ nấy vô cùng hấp dẫn.

Nhưng mắt Yousuke chỉ dán chặt vào một món bánh duy nhất.

Món bánh ấy được bày ngay phía trước quầy. Chiếc bánh được bọc trong lớp giấy màu xám bạc bóng bẩy, bên trên dán cái nhãn hình con sói đang hướng về phía mặt trăng mà tru lên. Ngoài ra, trên đó còn ghi dòng chữ “Bánh bao sói”.

Giây phút nhìn thấy chiếc bánh, Yousuke không còn quan tâm đến những thứ khác nữa.

Mình thích chiếc bánh này. Mình muốn có nó.

Tựa hồ nghe thấy tiếng lòng của Yousuke, một người phụ nữ đồ sộ bước ra từ bên trong cửa tiệm. Người này mặc bộ kimono màu đỏ tím họa tiết đồng xu cổ, vô số những chiếc trâm tô điểm mái tóc bạc trắng.

Một nụ cười thật tươi nở trên đôi môi đỏ chót của người phụ nữ.

“Chào mừng vị khách may mắn của ngày hôm nay. Vốn dĩ chủ tiệm Beniko ta sẽ phải giúp quý khách tìm kiếm món đồ mong muốn

nhưng... có vẻ quý khách đã tìm thấy rồi phải không?”

Người phụ nữ thốt ra những lời thật kỳ lạ. Giọng nói ấy nghe vô cùng êm ái dịu dàng nhưng lại ẩn chứa một sự lẩn lút khó tả. Yousuke thấy sờ sờ sao đó.

Yousuke run lên sợ hãi song vẫn gắng gượng đứng cho thật vững. Không được chạy trốn khỏi đây. Bằng giá nào cũng phải có được Bánh bao sói.

“Cháu... cháu muốn mua thứ này.”

Yousuke chỉ vào Bánh bao sói. Người phụ nữ lại cười.

“Ra là vậy. Quý khách muốn mình mạnh mẽ hơn phải không? Vậy thì Bánh bao sói này đúng là dành cho quý khách rồi. Giá của nó cũng chỉ có một yên thôi.”

“Ồi! Sao... sao lại rẻ thế ạ?”

“Ừm, giá món này hôm nay chỉ vậy thôi. Quý khách có tiền chứ?”

“Chờ... chờ cháu chút.”

Yousuke vội vàng rút ví. Cậu còn đúng đồng một yên nên đưa luôn cho người phụ nữ.

“Vâng. Đúng là đồng xu của ngày hôm nay, đồng một yên năm Bình Thành thứ hai mươi lăm đây rồi. Vậy, mời quý khách nhận đồ.”

Người phụ nữ cầm lấy Bánh bao sói, đặt vào lòng bàn tay Yousuke. Bánh bao sói nhìn thì nhỏ vậy mà khá nặng. Cậu bé mới chỉ cầm trên tay thôi đã thấy mình mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Yousuke say sưa ngắm nghía Bánh bao sói với vẻ xúc động vô ngần. Đúng lúc ấy, người phụ nữ thủ thỉ vào tai cậu những điều nghe thật khó hiểu.

“Năng lực của Bánh bao sói là sức mạnh. Sức mạnh này có thể trở thành chính nghĩa, nhưng cũng có thể trở thành tà ác không chút cảm thông. Quý khách hãy cân nhắc kỹ xem bản thân muốn trở thành gì nhé. Và nhớ phải đọc kỹ tờ giấy bọc kèm hướng dẫn sử dụng đấy.”

“Ơ, tờ giấy bọc ấy ạ?”

Yousuke ngẩng đầu lên, tròn mắt ngạc nhiên.

Tiệm Thiên đường tiền xu đã biến mất từ bao giờ. Người phụ nữ vừa mới đây còn đứng trước mặt Yousuke cũng mất hút không dấu vết, chỉ còn lại đó con hẻm vắng lờ mờ tối.

Yousuke những tưởng tất cả chỉ là mơ, nhưng Bánh bao sói vẫn nằm gọn trên tay cậu. Trên lớp giấy bọc màu xám bạc, con sói đang tru lên đầy dũng mãnh.

Yousuke có cảm giác cặp mắt vàng của con sói đang nhìn thẳng vào mình.

Hãy ăn ta đi.

Yousuke như nghe thấy giọng nói ấy, cậu bé bèn mở lớp giấy bọc ra. Bên trong là chiếc bánh bao trắng tinh, tỏa ánh sáng mát dịu tựa trăng rằm.

Yousuke nuốt nước miếng đánh ực, run rẩy đưa món bánh lên miệng.

“Ngon quá!”

Bánh bao này đúng là ngon tuyệt cú mèo. Lớp nhân đậu trắng ngọt dịu tinh tế, kết hợp hoàn hảo với vỏ bánh đậm đậm vị muối.

Yousuke chén sạch chiếc bánh trong vồn vện hai miếng.

Vừa ăn xong, cậu liền cảm thấy một nguồn sức mạnh trỗi dậy trong cơ thể mình. Những âm thanh trước nay cậu không hề nghe thấy bỗng trở nên rõ mồn một. Lại cả những mùi hương cậu chưa từng ngửi được giờ cũng đột nhiên xộc vào mũi. Như thể cậu bỗng nhiên sở hữu những giác quan sắc bén của loài thú dữ vậy.

Yousuke vứt biến tờ giấy bọc đi, nhìn về phía trước. Đường lớn hiện ra ngay phía bên kia con hẻm. Cậu ngửi thấy mùi của cả đám người tỏa ra từ đó. Trường học đây mà.

Nhưng giờ, cậu chẳng còn thấy sợ hãi nữa rồi. Đúng vậy. Giờ cậu chẳng sợ gì hết. Cảm giác này mới tuyệt diệu làm sao.

Yousuke hùng dũng bước tới trường. Chẳng những thế, cậu còn chạy nữa. Cơ thể cậu nhẹ bẫng. Cậu vui sướng vọt chạy như một làn gió, bất giác cất tiếng cười.

Chẳng mấy chốc, cậu đã tới trường.

Mấy thằng nhóc chuyên bắt nạt cậu đã đứng chờ sẵn trước chỗ để giày. Thằng Sasaki, Aoyama, Nikaido. Lúc nào cũng là những khuôn mặt đó.

Vừa phát hiện ra Yousuke, ba đứa nó lập tức lại gần, vây quanh cậu.

“Ê, You-chan. Chào buổi sáng.”

“Này, hôm nay Siegling ra tập mới thì phải? Mà đã mua cho bọn tao chưa?”

“Chắc phải mua rồi chứ?”

Yousuke quan sát ba đứa thật lung. Giờ nhìn về mặt cười cợt của bọn chúng, cậu không còn thấy e sợ nữa. Cậu chỉ nghĩ bọn chúng thật ngu xuẩn, thậm hại và xấu xí

“Tao chưa mua Siegling đâu.”

“Hả? Gì đây?”

“Tao bực rồi đấy! Mà làm tao thất vọng quá!”

“Mày tính sao đây?”

Thằng Nikaido tóm chặt lấy vai Yousuke ra chiều đe dọa. Yousuke gạt tay nó ra, hạ thấp giọng.

“Tao chẳng tính gì cả. Tao sẽ không mua đồ cho bọn mày nữa... Đừng có làm phiền tao.”

“A! Thằng này. Mày điên rồi hả?”

“Ê ê, mày nói thật hả? Gì mà làm phiền chứ, mày nói thế là thất lễ với bọn này rồi đấy. Bọn tao chỉ đùa với mày thôi mà. Mày nổi xung lên như vậy là hơi đại đấy nhé.”

“Phải đấy. Chúng ta là bạn mà. Mày bỏ rơi bạn bè thế, chẳng phải quá đáng sao?”

“Kiểu này bọn tao lại phải đả thông tư tưởng cho mày rồi đây.”

Ba đứa nó bắt đầu lập thành vòng vây quanh Yousuke.

Linh tính mách bảo có nguy hiểm, cơ thể Yousuke tự ý cử động. Cậu thụi một đấm vào bụng thằng Sasaki và tát vào mặt thằng Aoyama với tốc độ nhanh như chớp. Cậu chỉ định đánh chúng thật nhẹ, vậy mà cả Sasaki và Aoyama đều ngã sòng soài ra đất.

“Đùa nhau à!”

Yousuke gạt chân thằng Nikaido đang rống lên thảm thiết khiến nó lăn ra sàn, rồi lấy chân gi đạp nó xuống đất.

Thằng Nikaido giãy giụa điên cuồng nhưng không thể làm Yousuke suy suyễn.

Chính Yousuke cũng bất ngờ vì mọi thứ diễn ra quá chóng vánh. Tới lúc này cậu mới thực sự nhận ra mình đã trở nên mạnh mẽ nhường nào.

Từ giờ, mình sẽ không để ai bắt nạt nữa.

Lòng cậu trào dâng một niềm vui mãnh liệt cùng cảm giác phấn khích chạy dọc sống lưng. Đồng thời, Yousuke ngửi thấy một mùi hương dễ chịu lạ kỳ bốc lên từ mấy đứa kia.

Đó là mùi của nỗi sợ hãi. Những đứa trẻ thường xuyên trêu chọc cậu giờ lại đang sợ cậu. Nước miếng của Yousuke chỉ chực trào ra ngoài.

Thật là tuyệt. Tuyệt vời quá đi. Mình muốn bọn chúng phải khiếp sợ hơn nữa. Mình muốn được ngửi mùi hương này thật nhiều lần nữa.

Cậu gí chân mạnh thêm một chút, Nikaido lại ré lên đau đớn.

“Dừng lại đi! Tao xin lỗi! Xin lỗi mày! Lỗi tại tao! Tao, tao sẽ không động đến mày nữa. Tất, tất cả những thứ tao bắt mày mua, tao sẽ trả lại hết!”

“Đừng có động đến tao lần nữa. Cũng đừng mở miệng nói xấu tao. Hiểu chưa?”

“Hiểu, hiểu rồi! Tao hiểu rồi mà!”

Yousuke nhìn xuống Nikaido đang khóc nức nở.

Đột nhiên cậu phá lên cười.

“Ha ha ha! A ha ha ha!”

Yousuke vừa giẫm lên Nikaido vừa cười lớn.

Kể từ hôm đó, cuộc sống hằng ngày của Yousuke thay đổi một trăm tám mươi độ. Cậu không những hoàn toàn thoát khỏi cảnh bị trêu chọc mà trái lại, những kẻ chuyên bắt nạt cậu trước giờ lại quay ra xun xoe nịnh nọt cậu.

Aoyama, Nikaido, Sasaki, đứa nào đứa nấy đều suốt ngày bám lấy cậu, bợ đỡ cậu đủ đường. Yousuke thấy khinh bỉ bọn chúng nhưng cũng lấy làm hả dạ. Cậu đặc biệt thích ánh mắt bọn chúng nhìn mình. Những ánh mắt tràn ngập nỗi sợ ấy khiến cậu khoan khoái vô cùng.

Chúng đã làm bao nhiêu điều tồi tệ với mình. Mình không thể nào tha thứ cho chúng dễ dàng như vậy được.

Yousuke quyết định trả đũa bọn chúng bằng chính những hành động mà chúng đã làm với cậu. Cậu bắt chúng mua nào truyện tranh, bánh kẹo rồi cả trò chơi. Và nếu chúng tỏ thái độ phản kháng dù chỉ một chút, cậu sẽ búng vào trán chúng. Vậy thôi cũng đã đủ khiến trán của bọn Aoyama bầm tím hết lên.

Chẳng bao lâu sau, bọn Aoyama đã trở thành đệ tử của Yousuke.

Tất nhiên Yousuke không quên kẻ đã gây tổn thương cho cậu nhiều nhất. Người đó chính là Mizuno Yuuta, Thủ lĩnh nhóm bắt nạt

trước đây. Tự nhiên dạo này nó hiền như cún, nhưng cũng không có nghĩa tội lỗi trước đây đã biến mất.

Yousuke chỉ đạo bọn Aoyama sau giờ học phải bắt Yuuta lại, dẫn nó ra vườn hoa vắng người đằng sau trường học.

Yousuke nhìn chằm chằm Yuuta đang bị bọn Aoyama trấn áp. Còn Yuuta thì run lẩy bẩy, lảng tránh ánh mắt của cậu. Đánh hơi thấy mùi khiếp sợ tỏa ra từ toàn thân Yuuta, Yousuke nuốt nước miếng ừng ực. Có vẻ ngon đây.

“Kìa, Yuuta! Mà nhìn anh Tominaga hần hoi vào chứ!”

Thằng Sasaki tát vào mặt Yuuta như để chiều lòng Yousuke.

“À”

Bấy giờ Yuuta mới ngẩng mặt lên nhìn Yousuke. Mặt nó xanh mét. Yousuke cố nặn một nụ cười, quan sát nét mặt Yuuta.

“Hình như trước mày trêu chọc tao cũng khá nhiều đấy nhỉ. Hay mày quên rồi? Mà quên cũng không sao. Vì tao sẽ nhắc cho mày nhớ. Tao nhớ tất những việc mày đã làm với tao đấy. Không sót việc nào đâu.”

Yousuke liếc nhìn bọn Sasaki, bọn chúng vội cúi gầm mặt xuống.

“Này, Yuuta. Tao chắc chắn sẽ trả lại đầy đủ đấy. Mày còn nhớ cái hồi đầu ấy không? Mày thường xuyên búng trán tao, nói là giúp trán tao được rèn luyện. Thế nên hôm nay, tao cũng sẽ luyện cho mày nhé.”

Yousuke duỗi thẳng ngón tay, búng vào trán Yuuta. Một tiếng “tách” vang lên, Yuuta ngã ngửa ra sau. Nó cứ nằm nguyên như vậy, không gượng dậy nổi.

Đúng lúc thằng Sasaki đang dựng Yuuta đứng dậy thì bất ngờ thầy chủ nhiệm Sawaki từ đâu xuất hiện.

“Các em làm gì ở đó thế hả!”

Bọn Sasaki tỏ vẻ hốt hoảng, nhưng Yousuke chẳng hề nao núng. Cậu đã ăn Bánh bao sói cơ mà, nên ngay cả thầy Sawaki cao to lực lưỡng cũng chẳng dọa nổi cậu.

“Bọn em chỉ đang chơi chút thôi chứ có làm gì đâu ạ.”

Thầy Sawaki chẳng buồn bận tâm tới Yousuke đang khinh khỉnh đắc ý, đi thẳng tới chỗ Yuuta.

“Mizuno, em có sao không? Trán bị làm sao thế kia?”

“À, em...”

Yuuta lắc đầu yếu ớt. Hẳn là nó tự hiểu rằng nếu mách lẻo thì sẽ phải chịu trận gấp mười lần thế này.

Yousuke khịt mũi. Thấy vậy, thầy Sawaki quay qua lườm Yousuke.

“Không phải em đang bắt nạt Mizuno đấy chứ?”

Yousuke nhăn mặt khó chịu.

Gì đây. Sao lúc tôi bị thằng Yuuta và bọn nó bắt nạt thì ông chẳng mảy may nhận ra? Tôi mới trả đũa chúng nó một chút, thế mà ông lại định bắt tội mình tôi thế à! Không thể tha thứ được! Ông đúng là không đủ tư cách làm thầy. Hay là mình nhổ sạch tóc của ông ta nhỉ. Mà không, phải bẻ gãy chân hoặc tay ông ta mới đáng.

Yousuke vừa mới nghĩ vậy, đột nhiên một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cậu. Gần đây thỉnh thoảng cậu cũng bị giật mình như vậy. Nhưng lần này, cậu thấy lạnh buốt lạ thường, như thể có thứ gì trườn bò trên lưng vậy.

Yousuke kinh hãi đưa tay sờ lên gáy. Cậu cảm thấy như có một lớp lông xù xì mọc ở đó. Cậu thử túm lấy thì một cơn đau trào lên, và trên đầu ngón tay là một nhúm lông màu bạc dài khoảng hai centimet. Hệt như lông sói vậy.

Cái gì thế này?

Trong khi Yousuke còn đang bàng hoàng, thầy Sawaki quát lớn.

“Tominaga, em có nghe tôi nói không đấy? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với em vậy hả! Trước đây em có phải đứa trẻ này đâu? Bắt nạt người yếu hơn mình là hành động đáng khinh nhất đấy? Em hiểu không hả?”

Yousuke toan hét trả.

Đáng khinh ư? Tôi là người hiểu và cũng không muốn bị ông nói như vậy nhất đấy! Tôi đã từng bị bắt nạt! Thế nên, tôi chỉ cho chúng nếm trả thôi! Có gì là sai chứ!

Vậy nhưng, cậu không sao mở miệng nổi. Cậu cảm giác như rằng trong miệng đang dần dần mọc dài ra. Cậu đưa lưỡi lần theo, lúc này răng cậu đã nhọn hoắt như kim.

Là răng nanh. Đây là răng nanh của mình. Cũng chính là vũ khí của mình, với nó mình có thể xé xác thầy giáo chỉ trong chớp mắt.

Hay mình thử luôn xem sao nhỉ. Vừa hay mỗi ngon đang ở trước mắt.

Cậu nghe tiếng ai đó thì thầm vào tai mình. Yousuke suýt chút nữa làm theo những lời đó, may thay cậu kịp định thần lại.

Gì thế này? Mình đang định làm gì vậy?

Nỗi khiếp đảm lạ lẫm xâm chiếm Yousuke. Cậu thấy sợ, sợ chính bản thân mình.

Thế này là sao? Lạ quá. Mình đã làm gì thế này?

Nếu cứ ở lại đây, có lẽ cậu sẽ làm điều gì đó xuẩn ngốc. Yousuke quyết định bỏ chạy.

“Đứng lại! Em đi đâu thế hả?”

“Tránh ra!”

Yousuke che miệng, đẩy thầy giáo qua một bên. Thầy giáo văng ra xa gần hai mét, nhưng có vẻ không bị thương gì.

Yousuke cắm đầu chạy khỏi trường, cố gắng tránh xa mọi người. Hùng hổ chạy là vậy nhưng tâm trí cậu vẫn gào lên như thể đang bốc hỏa.

Mình không sai! Mình không sai! Chỉ là mình trả đũa những việc chúng đã làm với mình thôi, chỉ vậy thôi! Làm vậy thì có gì sai chứ! Không sai! Không sai!

Lúc nhận thức được xung quanh thì cậu đã ở trong một con hẻm nhem nhuốc vắng bóng người. Dưới lòng đường, nước cống ứ lên, đọng lại thành vũng rải rác khắp nơi. Và rồi Yousuke thấy bóng của mình từ một trong những vũng nước ấy.

Yousuke gần như ngừng thở. Một lớp lông cứng màu bạc đang che phủ toàn bộ khuôn mặt cậu. Không chỉ mặt mà suốt từ phần họng, phần cổ cho tới tận cánh tay đều có lông mọc san sát.

Lại thêm hai chiếc răng nanh nhọn hoắt lấp ló nơi khóe miệng. Cậu đánh bạo há miệng kiểm tra, ôi chao, cả hàm răng cậu giờ cái nào cũng sắc bén, trắng tinh và sáng bóng, như thể những răng núi cheo leo vậy.

Không thể tin nổi ấy chính là hình hài của bản thân, Yousuke cứ thế đứng sững soi vũng nước thật lâu.

Bỗng cậu nghe thấy tiếng bước chân người. Phảng phất đâu đó còn có mùi thơm ngọt ngào giống mùi nhang. Hình như ai đó đang đi về phía này.

Yousuke hốt hoảng. Không thể để ai thấy cậu trong bộ dạng này được. Nhưng cậu ghét phải chạy trốn. Chỉ có kẻ hèn nhát mới chạy trốn như thế. Cậu nhất định sẽ không yếu đuối nữa đâu. Đúng rồi.

Dù không biết là ai nhưng cứ đánh gục kẻ đó, khiến hắn ngất đi là được.

Bị thôi thúc bởi ý nghĩ cổ chấp ấy, Yousuke bèn nấp sau một chiếc tủ lạnh bỏ đi cỡ lớn. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Được rồi! Đến lúc rồi đây!

Thế rồi Yousuke nhảy bổ ra khỏi chỗ nấp hùng hổ tấn công người kia. Cậu di chuyển nhanh như chớp. Chắc chắn chẳng ai có thể tránh được đòn này. Yousuke chắc như đinh đóng cột đối phương sẽ ngã gục.

Ấy vậy mà, người kia đã né được đòn. Cánh tay cậu bị ai đó tóm chặt. Khoảnh khắc tiếp theo, Yousuke bị xoay một vòng trên không trung rồi giáng mạnh xuống nền đất.

Yousuke còn đang hoa mày chóng mặt thì một giọng nói bình thản vang lên.

“Chà chà. Lại một anh chàng người sói ghê gớm đây.”

Yousuke lập tức đứng bật dậy. Trước mặt cậu lúc này là một người phụ nữ lưng lửng vận kimono. Khuôn mặt béo tốt. Mái tóc bạc phơ. Chính là bà chủ tiệm bánh kẹo nọ.

“Ồi...”

Cậu nhóc bàng hoàng không thốt nên lời. Chẳng hiểu sao cậu thấy xấu hổ vô vàn vì bà chủ tiệm đã trông thấy bộ dạng này của mình. Nhớ lại ban nãy còn định nhảy bổ vào hành hung người ta, toàn thân cậu càng toát mồ hôi lạnh.

Mình đã định tấn công người này.

Yousuke ngượng đến độ cảm giác như lớp lông trên người sắp rụng hết cả. Cậu chỉ muốn chạy trốn ngay lập tức, nhưng kỳ lạ thay, cậu lại không hề nhúc nhích nửa bước. Có lẽ bà chủ tiệm biết rõ nguyên nhân tại sao Yousuke lại thành ra thế này.

Yousuke gắng gượng lên tiếng.

“Tại... tại sao... cháu... lại thế này...”

“Tại sao hình dạng cậu lại như vậy, ý cậu muốn hỏi thế đúng không? Chẳng phải chính cậu đã đưa ra lựa chọn của mình hay sao?”

“Cháu... cháu ư? Không, không đời nào! Cháu đâu có chọn hình hài này!”

“Cậu chắc chứ?”

Người phụ nữ nhìn Yousuke không chớp mắt. Cái nhìn ấy khiến toàn thân Yousuke rúm ró cả lại. Người phụ nữ chột thở dài một tiếng.

“Cậu bé, cậu đã không đọc kỹ tờ giấy bọc Bánh bao sói đúng không?”

“Giấy bọc ư?”

Bấy giờ cậu mới nhớ, đúng là lần đó bà chủ tiệm cũng nói y như vậy. Nhưng Yousuke lại hoàn toàn chẳng để tâm, vứt biến tờ giấy bọc ấy đi. Tờ giấy đó có ý nghĩa đến vậy sao?

Nhìn Yousuke dăm chiêu nghĩ ngợi, bà chủ tiệm có vẻ đồng cảm phần nào.

“Tờ giấy bọc ấy là hướng dẫn sử dụng của Bánh bao sói... Cũng đành, để ta chỉ cho cậu vậy.”

Người phụ nữ nhắm mắt lại, miệng bắt đầu lẩm bẩm như đang đọc thần chú.

“Lưu ý dành cho người sẽ ăn Bánh bao sói. Bánh bao sói sẽ trao cho bạn một sức mạnh vô cùng to lớn. Mặt khác, loại bánh này cũng khiến bạn dễ nổi giận vì những điều nhỏ nhặt, kết quả là bạn sẽ gây tổn thương cho những người xung quanh. Vậy nên hãy cân nhắc thật kỹ và hành xử thật thận trọng. Ngoài ra, khi năng lực của loài thú dữ trở nên mạnh hơn, lớp lông màu bạc và răng nanh sẽ mọc ra, dần dần bạn sẽ biến thành sói. Nếu thấy không cần năng lực ấy nữa, hãy chủ động lên tiếng. Sức mạnh ngự trị trong cơ thể bạn sẽ tiêu tan. Rất mong bạn có thể trở thành người mà bạn muốn.”

Dứt lời, bà chủ tiệm lại quay qua nhìn Yousuke.

“Giây phút bắt đầu thích thú với việc làm tổn thương người khác, cậu đã không còn là con người nữa rồi. Chỉ có loài thú mới như vậy. Thế nào? Giờ thì cậu biết tại sao rồi chứ?”

Cậu biết rồi, rất rõ là đằng khác... Thế nhưng, Yousuke vẫn ra sức biện minh cho mình.

“Cháu... cháu không làm gì sai cả. Cháu chỉ... chỉ trả lại những gì bọn chúng đã làm với cháu thôi... Tất cả là tại bọn nó!”

“Nhưng cậu đã làm hơn cả những gì phải chịu trước đó, không phải sao? Trong vô thức, cậu đã bắt đầu thấy hả lòng hả dạ khi hành hạ những kẻ bất nạt mình còn gì.”

Yousuke thở dồn dập trước lời thủ thỉ của bà chủ tiệm.

Đúng vậy. Người phụ nữ ấy nói không hề sai.

Thâm tâm cậu vắng vắng những lời ấy.

“Nói cách khác, cậu cũng chẳng khác gì những kẻ đã bắt nạt cậu.”

Cậu nói đó là đòn quyết định hạ gục cậu toàn tập.

Yousuke mặt xanh mét, đứng im như trời trồng. Cơ thể cậu chẳng thể nhúc nhích dù chỉ một chút. Rồi như có tiếng cồng chiêng ở đâu nện vào đầu cậu inh tai nhức óc.

Mình chẳng khác gì những đứa kia sao?

Chính cậu là người rõ hơn ai hết cảm giác đau nhói cùng nỗi khiếp đảm lúc bị nện đòn, sự căm phẫn mỗi khi bị vây đánh, bị nói xấu. Cậu hiểu, hiểu đến phát ghét cái nỗi niềm tủi nhục của người bị bắt nạt, vậy mà cuối cùng cậu lại để chính mình trở thành kẻ bắt nạt.

Yousuke bật khóc nức nở.

“Cháu... phải làm sao bây giờ?”

“Cậu hãy tự mình quyết định đi. Con người có thể trở thành bất cứ ai mà họ muốn.”

Bà chủ tiệm nói giọng dịu dàng, rồi mắt hút về phía góc hẻm.

Còn trơ lại một mình, song Yousuke vẫn cứ đứng đó mãi.

Cậu cứ đứng im như vậy một hồi lâu, cho tới khi trời tối mịt. Mặt trăng tròn vành vạnh đã chơi vơi trên bầu trời.

Nhìn mặt trăng tỏa sáng rạng ngời khiến cả người cậu rạo rực. Ánh trăng như thể đang mời gọi con sói bên trong Yousuke. Những lời rủ rê đường mật lẫn khuấy trong mọi ngõ ngách con người cậu. Quấy lên nào. Phải cho họ nếm mùi đau khổ chứ!

Yousuke rùng mình, hai tay ôm chặt lấy cơ thể.

Không được rồi. Cho dù Yousuke không muốn sử dụng sức mạnh của Bánh bao sói lần nữa nhưng chỉ với ý chí của cậu thôi thì không đủ để chế ngự nó. Cứ tiếp tục thế này, chắc chắn cậu sẽ lại làm ai đó tổn thương.

“Mình... mình phải làm gì đây?”

Mắt cậu ngân ngấn nước.

Khi ấy, những lời của bà chủ tiệm bánh kẹo lại vang lên trong tâm trí cậu: “Cậu hãy tự mình quyết định đi. Con người có thể trở thành bất cứ ai mà họ muốn.”

“Bất cứ ai mà mình muốn ư...”

Đúng rồi, từ hướng dẫn sử dụng của Bánh bao sói cũng đã ghi như vậy.

Đột nhiên, Yousuke vỡ lẽ ra tất cả.

Phải rồi. Thật ra vấn đề không hề phức tạp. Chỉ có điều, tự cậu phải quyết định nên giải quyết thế nào mà thôi.

Yousuke lại ngược lên nhìn mặt trăng.

Mình muốn tự bảo vệ bản thân. Nhưng giờ mình đã làm được rồi, nên mình phải quyết định xem sẽ làm gì tiếp theo. Đúng vậy, sau này, mình phải bảo vệ những người gặp khó khăn. Song mình không thể sử dụng năng lực của Bánh bao sói để làm việc đó. Mình phải trở nên mạnh mẽ hơn bằng chính sức lực của mình.

“Tôi... tôi muốn làm người. Tôi muốn trở thành một người thật mạnh mẽ. Thế nên... tôi không cần sức mạnh của Bánh bao sói nữa.”

Yousuke vừa thì thầm những lời ấy xong thì một cái bóng lấp lánh ánh bạc thoát ra từ trong người cậu. Thế rồi cái bóng mang hình thù một con sói lực lưỡng ấy phi thẳng về phía mặt trăng.

Tominaga Yousuke. Mười một tuổi. Cậu bé có đồng một yên năm Bình Thành thứ hai mươi lăm.

CHƯƠNG 3

HỢP TIẾT KIỆM GIÁC NGỦ VÀ BÁNH GẠO MẮT NGỦ

Kenji đưa tay dụi mắt.

Buồn ngủ quá. Hai mí mắt của anh nặng trĩu như đeo đá. Đầu óc cũng lơ lơ mụ mị. Tưởng như anh có thể gục đầu xuống bàn, ngủ vùi ngay tại chỗ được.

“Quý tha ma bắt. Tỉnh táo lên nào!”

Kenji vỗ hai tay bồm bộp vào má, cố căng mắt ra nhìn màn hình máy tính. Nội trong ngày hôm nay anh phải hoàn thành xong trang chủ này.

Thế nhưng, những chữ cái và con số trên màn hình bắt đầu chập chờn, nhún nhảy không ngừng.

Buồn ngủ quá. Mình muốn đi ngủ. Nhưng ngủ thế này, kiểu gì sắp anh cũng sẽ nổi quạu lên “Vẫn chưa xong hả!” cho mà xem.

Kenji là một nhà thiết kế trang web, công việc của anh là xây dựng các trang chủ. Khách hàng của anh rất đa dạng, từ các công ty, chương trình truyền hình cho đến giới nghệ sĩ. Và những khách hàng ấy đều đòi hỏi trang chủ của mình phải thật công phu.

Người thì muốn phải có sao băng bay vụt qua trang chủ, người lại muốn những hình động ngộ nghĩnh đáng yêu. Nói chung thiết kế phải thu hút người xem, song nội dung cũng cần dễ nhìn. Thật tình, các vị một vừa hai phải thôi chứ.

Chẳng những thế, công ty anh còn bóc lột sức lao động của nhân viên không thương tiếc. Dạo gần đây công ty đặc biệt lắm việc, hầu như ngày nào Kenji cũng phải ở lại công ty, làm việc suốt đêm trong khi những đồng nghiệp khác ít ra vẫn tranh thủ về nhà được. Anh tự hỏi tại sao tiến độ công việc của riêng mình cứ chậm ì ì ra như vậy?

À không, hình như còn một người nữa thì phải.

Kenji liếc mắt nhìn sang bàn bên cạnh. Sasai Noriko đang cầm cú gõ bàn phím liên hồi.

Noriko nhỏ hơn Kenji ba tuổi, số ngày làm việc qua đêm ở công ty của cô cũng chẳng kém gì Kenji. Hình như trước đây cô ấy từng bộc bạch: “Nhà em ở xa ga tàu nên về ban đêm hơi nguy hiểm. Chẳng thà em ở lại công ty làm việc, sáng sớm về nhà còn hơn.”

Kể cả vậy thì thế cũng cực quá...

Tâm trí Kenji bắt đầu nghĩ ngợi vẩn vơ. Noriko cũng thiếu ngủ y như anh. Vậy mà gương mặt cô chẳng hề mệt mỏi, mắt cũng chẳng hề thâm lại. Cô hoàn toàn không có vẻ gì là ngái ngủ dù chỉ một xíu.

Kenji lơ đãng quan sát, đúng lúc ấy Noriko rút từ trong túi ra một vật gì đó nhỏ nhắn hình dẹt.

Ấy là một đồng tiền vàng, lấp lánh ánh kim tuyệt đẹp. Noriko xoay đồng tiền rồi bóc lớp vỏ màu vàng bên ngoài ra. Dưới lớp vỏ ấy là một thứ màu nâu sẫm bóng bẩy.

Gì vậy. Anh còn tưởng vàng thật, hóa ra chỉ là socola đồng tiền à. Nhưng... Kenji chưa từng thấy loại socola nào hấp dẫn đến thế.

Kenji muốn ăn thử miếng socola ấy tới mức không thể cưỡng lại được, anh bèn thỏ thẻ ngỏ lời với Noriko.

“Cho anh xin một cái được không?”

“Sao ạ?”

Noriko ngạc nhiên quay sang nhìn anh. Cô vội vàng mở ngăn kéo, đưa cho anh một thanh socola khác.

“Xin lỗi anh, loại kia em chỉ còn đúng một cái. Anh ăn tạm cái này nhé?”

Thực lòng anh muốn ăn socola đồng tiền kia cơ, nhưng không còn thì đành chịu vậy.

“... Cảm ơn em.”

Kenji chậm rãi đưa socola lên miệng. Vị ngọt của socola như thể đang thấm đẫm vào cơ thể rã rời của anh.

Sau đó, Kenji tập trung hoàn thành công việc. Nhưng lúc anh xong xuôi thì đã bốn giờ sáng. Bây giờ mà về nhà, anh cũng sẽ chỉ chợp mắt được khoảng hai tiếng đồng hồ. Nhưng nếu chấp nhận gục trên chiếc ghế xô pha cứng đờ ngoài hành lang kia, ít nhất anh sẽ ngủ được bốn tiếng.

Chẳng cần suy tính nhiều, Kenji chọn ngay xô pha.

Thấy anh lảo đảo đứng dậy, Noriko bên cạnh bèn cất giọng tươi vui.

“Anh vất vả rồi ạ!”

“Noriko vẫn tươi tỉnh quá nhỉ. Em không buồn ngủ sao? Hay em uống thuốc tăng lực gì à?”

“Không ạ, em chỉ ăn socola thôi.”

“Ăn socola mà khỏe thế này á? Thích thật đấy. Anh cũng muốn có được thể lực tốt như thế. Dạo này cà phê chẳng xi nhê với anh nữa rồi.”

Trông thấy vẻ phờ phạc như xác sống của Kenji, Noriko khẽ nhú mày.

“Anh đừng cố quá. Em nghĩ anh nên nghỉ ngơi và ngủ cho đủ giấc.”

“Là anh nói câu ấy với Noriko mới phải chứ? Em còn chẳng nghỉ ngơi tẹo nào kia.”

“Em... đặc biệt mà anh.”

“Hả, đặc biệt như thế nào cơ?”

Kenji vừa hỏi vừa ngáp láy ngáp để. Kỳ thực anh chỉ muốn kết thúc cuộc trò chuyện cho nhanh để đi ngủ. Sự kiệt quệ của anh đã lên đến đỉnh điểm, đầu anh bắt đầu đau như búa bổ.

Thế nhưng, sau một thoáng ngập ngừng, Noriko quyết định kể cho anh nghe một câu chuyện lạ lùng, không quên kèm theo câu: “Anh đừng kể với ai nhé.”

Ngày nghỉ tuần đó, Kenji dậy sớm, quyết định đi tới địa điểm mà Noriko đã chỉ cho anh. Nơi đó nhiều nhà mọc san sát, những con hẻm nhá nhem đan xen vào nhau như mê cung.

“Chắc là chỗ này rồi.”

Kenji bước vào con hẻm, tìm thật kỹ xung quanh. Cùng lúc ấy, câu chuyện của Noriko như sống lại trong tâm trí anh.

“Thật ra, em có một thứ gọi là Hộp tiết kiệm giấc ngủ.”

“Hộp tiết kiệm giấc ngủ là cái gì vậy?”

“Đúng như tên gọi, chiếc hộp ấy sẽ giúp mình tiết kiệm được thời gian ngủ thừa thãi. Chiếc hộp có hình một chiếc đồng hồ vuông, còn gắn cả kim đồng hồ nữa. Cái kim ấy sẽ cài đặt giúp mình thời gian ngủ cần thiết trong một ngày.”

Chẳng hạn, kim đồng hồ đặt “bảy tiếng” là thời gian ngủ cần thiết. Nếu ngủ quá số thời gian đó, lượng thừa ra sẽ tự động được tích vào trong hộp tiết kiệm.

“Ví dụ như thời gian anh ngủ quên trên tàu điện, hay ba mươi phút ngủ trưa cũng sẽ được tích hết lại. Như em chẳng hạn, ngày

ngủ em thường ngủ gần như cả ngày nên sẽ tiết kiệm được khá.”

“Em đang nói linh tinh gì vậy...”

“Em biết thật khó tin, nhưng đúng là sự thật đấy ạ. Và cứ tiết kiệm được một giờ, hộp tiết kiệm sẽ cho anh một miếng socola đồng tiền. Chỉ cần ăn đồng tiền đó, anh sẽ cảm thấy như đã ngủ được một tiếng vậy.”

“A, chính là đồng socola ban nãy!”

“Vâng. Chính là nó. Những lúc mệt mỏi, em chỉ cần ăn phần giấc ngủ đã tiết kiệm được. Em thức khuya tốt như vậy là vì thế.”

Nghe như truyện cổ tích vậy. Thật sự rất khó tin.

Vậy nhưng, Kenji vẫn tự nhủ, nếu trên đời này thực sự có hộp tiết kiệm thần kỳ như vậy, anh cũng muốn có một cái. Kenji buột miệng hỏi.

“Em mua chiếc hộp ấy... ở đâu vậy?”

“Ở một tiệm bánh kẹo anh ạ. Mà tiệm bánh kẹo ấy đặc biệt lắm, toàn bán những loại bánh kẹo kỳ lạ thôi. Tên tiệm là Thiên đường tiền xu thì phải.”

Kenji hỏi han cặn kẽ địa chỉ tiệm đó để khi nào nghỉ làm, anh sẽ đi tìm ngay.

Nhất định mình phải tìm cho ra tiệm bánh kẹo này để còn mua Hộp tiết kiệm giấc ngủ.

Thế nhưng, cho dù có lòng sức thế nào đi chăng nữa, Kenji cũng chẳng tìm thấy cửa tiệm ấy đâu. Cơ thể đã kiệt quệ vì thiếu ngủ của anh bắt đầu kêu gào phản đối. Chẳng lẽ Noriko lừa anh sao? Biết vậy anh ở nhà ngủ còn hơn. Phí cả một ngày nghỉ.

Đôi vai anh rũ xuống chán chường. Đúng lúc ấy có thứ gì đó gõ nhẹ vào hông anh.

Anh quay lại thì thấy một cô bé đang đứng đó. Cô bé mặc bộ kimono họa tiết hoa bỉ ngạn, hai chân trần xỏ đôi dép cói kiểu Nhật. Mái tóc màu xanh dương sẫm, trơn bóng, được cắt ngắn ôm sát khuôn mặt càng làm tôn thêm nước da trắng ngần của cô. Cô bé trông hết như một nhân vật trong trò chơi điện tử vậy.

Mặc dù cô bé dễ thương hết cỡ, nhưng Kenji không khỏi rùng mình. Cô không giống như những bé gái bình thường khác. Trong đầu Kenji lúc này chỉ hiện lên chữ “điềm gở”, anh tự nhủ phải mau chóng rời khỏi đây thôi.

Anh còn đang phân vân không biết làm thế nào thì cô bé cất giọng khàn khàn.

“Anh trai đây đang tìm gì thế?”

“A... ừm... anh đang tìm thứ này. Em có biết tiệm bánh kẹo nào tên Thiên đường tiền xu không?”

Cô bé phì cười.

“Ta biết, nhưng hôm nay anh không tìm thấy cửa tiệm đó đâu. Đấy anh xem, anh tìm hoài mà có thấy đâu?”

“... Em đang nói gì vậy?”

“Thôi, anh trai quên cái tiệm Thiên đường tiền xu đó đi, qua chỗ ta này. Gì chứ thứ anh trai đây muốn, tiệm ta cũng bán đầy.”

Vừa thủ thỉ ngọt ngào vào tai Kenji, cô bé vừa kéo tay anh đi theo. Anh có cảm giác cô bé này có sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Trong chớp mắt, anh đã dừng trước một cửa tiệm kiểu Nhật. Trên tấm rèm màu xanh dương sẫm có ghi mấy chữ màu trắng “Cửa hiệu tai ương”.

Cô bé lôi anh vào trong tiệm, giáng anh ngồi xuống chiếc ghế duy nhất.

Thế, anh trai đây muốn thứ gì nhỉ?

Cô bé vừa vòng qua sau quầy, vừa hỏi.

“À... anh muốn thứ có thể giúp anh hết buồn ngủ. Chứ không công việc của anh sẽ bung bét hết.”

“Ra thế. Vừa hay ta có món đồ hoàn hảo dành cho anh đây.”

Cô bé nhoẻn miệng cười, lấy từ trong quầy ra một khay sơn mài màu đỏ. Trên khay là một chiếc bánh gạo to bằng cả khuôn mặt Kenji.

Chiếc bánh gạo trông đến là kỳ lạ. Bánh màu đen, một mặt được phủ kín với vô số hình con mắt đang mở trừng trừng. Lần đầu tiên Kenji nhìn thấy chiếc bánh gạo gớm ghiếc như thế.

Ấy vậy mà, anh vẫn thấy thèm chiếc bánh ấy chết đi được.

Cô bé lại thì thầm với anh.

“Đây là Bánh gạo mất ngủ đặc biệt của Cửa hiệu tai ương. Ăn nó vào, đảm bảo anh trai sẽ không bị buồn ngủ nữa. Chưa hết, dù có mất ngủ bao lâu đi chăng nữa, cơ thể anh cũng sẽ chẳng hề hấn gì. Tóm lại, anh khỏi phải lo về cơ thể mình, ngày nào cũng có thể tùy ý sử dụng nó 24/24. Thế nào? Anh có muốn mua không?”

“Có... có chứ. Cái bánh này bao nhiêu vậy?”

“Anh trai trả sau cũng được. Vớ lại, giá của nó hơi đặc biệt một chút. Thông thường ta sẽ thu thập tà ý, nhưng lần này sẽ là sự hối hận... Mà thôi, tóm lại, ta cho anh đấy, nếu anh trai muốn. Kìa, anh trai ăn đi chứ.”

Nghe cô bé mời mọc, Kenji lập tức chộp lấy chiếc bánh. Anh cầm chặt bánh bằng cả hai tay, ngấu nghiến ngoạm.

Bánh gạo mất ngủ tuy hình thù hơi kỳ dị nhưng rất ngon. Vị xì dầu vừa miệng kết hợp hài hòa với vị ớt cay tê tê noi đầu lưỡi. Khoảnh khắc nuốt bánh xuống họng, anh cảm thấy khó chịu như thể họng vừa bị vật gì đó thô ráp chà vào, nhưng Kenji không mấy bận tâm.

Đợi Kenji ăn hết bánh, cô bé mới gật gù.

“Được rồi, thế là xong. Bánh gạo mất ngủ sẽ phát huy tác dụng ngay thôi. Anh hãy thỏa thích tận hưởng khoảng thời gian không cần ngủ đi nhé. Giờ anh trai về được rồi đấy, mau về đi.”

Sau khi xua Kenji ra khỏi cửa hàng, cô bé cười khẩy. Nụ cười ấy trông đến là độc địa.

“Cái giá phải trả cho Bánh gạo mất ngủ là sự hối hận. Chỉ riêng loại bánh này, sự hối hận của khách hàng mới đặc biệt quan trọng, chứ tà ý không là gì. Hi hi hi. Không biết hắn ta sẽ tiếc nuối đến chừng nào nữa. Khi nào mình đến thu nợ được nhỉ? Thật đáng mong đợi đó.”

Điều cười rùng rợn như tiếng gầm gừ của cô cứ kéo dài mãi.

Trong khi đó, sau khi rời khỏi Cửa hiệu tai ương, Kenji lại cảm thấy sảng khoái vô cùng. Sự mệt mỏi do thiếu ngủ trước đó đã tiêu tan không chút dấu vết. Đầu óc anh cực kỳ tỉnh táo, toàn thân nhẹ như bấc. Hắn là Bánh gạo mất ngủ đã phát huy tác dụng đây mà, Kenji nghĩ bụng, lòng đầy vui sướng.

Hôm đó, anh thức cả đêm, làm hết việc này đến việc khác. Anh còn giặt chỗ quần áo chất đống đã lâu, rồi thì sắp xếp, dọn dẹp nhà cửa.

Anh thậm chí còn nấu ăn, việc mà lâu lắm rồi anh không động đến. Bữa cơm của anh cũng khá thơm tất với cơm trắng, xúp miso, trứng cuộn ngọt, bánh khoai tây chiên giòn, salad rau chân vịt. Phải đến khi ấy anh mới thấm thía rằng, được ăn những món mình tự nấu chín chu quả là một điều xa xỉ.

Sau đó, anh thuê hàng loạt đĩa DVD của những bộ phim điện ảnh và phim truyền hình yêu thích về, xem thâu đêm.

Vậy mà anh không hề cảm thấy buồn ngủ, lơ đãng hay đau đầu như mọi khi. Kenji vẫn tràn trề năng lượng như vừa ngủ một giấc thật ngon. Bây giờ anh hoàn toàn không cần ngủ tí nào nữa. Ý nghĩ ấy khiến anh sung sướng tột độ.

Điều tuyệt vời nhất chính là không cần tốn thời gian vào việc ngủ. Cứ thế này, việc của anh sẽ xong xuôi cả thôi. Rồi anh sẽ bỏ xa đồng nghiệp cho mà xem.

Kenji chìm đắm trong trạng thái ngây ngất mê mẩn.

Mà quả thực, từ đó trở đi thể trạng của Kenji cực kỳ sung sức. Công việc nào đến tay, anh cũng hoàn thành. Ngày nào anh cũng thức khuya mà cứ như không. Đồng nghiệp ai nấy đều nhìn anh mắt tròn mắt dẹt.

Chỉ có Noriko là không hề tỏ ra bất ngờ.

Mấy ngày sau, Noriko khẽ hỏi nhỏ Kenji.

“Anh này, anh mua Hộp tiết kiệm giấc ngủ rồi đấy hả?”

“À không, anh nào có tìm thấy cửa tiệm Noriko bảo đâu.”

“Ồ? Thế...”

“Nhưng cũng may, anh đã mua được món khác ở một cửa tiệm khác. Món này cũng hay lắm đó. Anh chẳng thấy buồn ngủ tí gì, không ngủ mà vẫn khỏe như thường ấy.”

“Thế ạ. Vậy thì tốt rồi. Chứ món của em không ngủ tử tế thì không tiết kiệm được gì.”

“Lần tới anh sẽ mua cho cả Noriko nhé.”

Nhưng rồi, sau đó công việc cứ ồ ạt kéo đến nên Kenji đã quên bém lời hứa ấy.

Công việc, công việc, công việc.

Thức đêm, thức đêm, thức đêm.

Đồng nghiệp của Kenji liên tiếp bỏ cuộc, đến cả Noriko cũng tỏ vẻ mệt mỏi, duy chỉ có Kenji vẫn tràn đầy sức sống.

“Thời của mình đến rồi! Mình sẽ gánh vác cái công ty này!”

Kenji phồng mũi tự hào về bản thân.

Nhưng những ngày bận rộn đó đột ngột chấm dứt. Công ty anh phá sản. Toàn bộ nhân viên bị mất việc, mỗi người một ngả.

Kenji chịu một cú sốc không hề nhỏ, nhưng anh vẫn vô cùng lạc quan.

“Cũng may mình vẫn còn chút tiền tiết kiệm, cứ thông thả nghỉ ngơi, bù lại những tháng ngày bận rộn trước đây rồi tính tiếp vậy.”

Thế nhưng, nói trước bước không qua, mọi chuyện không hề suôn sẻ như anh nghĩ. Một người đêm cũng không ngủ như Kenji có tận hai mươi tư tiếng mỗi ngày. Hai mươi tư tiếng đồng hồ chỉ để nghỉ ngơi quả là khoảng thời gian quá dài.

Anh dọn dẹp nhà cửa hầu như chỉ đến trước khi trời tối là xong, có xem ti vi cũng một lúc là chán. Anh lại không thích đọc sách. Kenji cũng chẳng thích chơi bời thành ra anh không biết phải làm gì với đồng thời gian thừa thãi của mình.

Lần đầu tiên Kenji vỡ lẽ ra rằng, chỉ lúc thật sự cần mới phải thức đêm.

Kenji hồi hải tìm công việc mới, nhưng tìm mãi vẫn chưa ra. Dần dần, anh cảm thấy căng thẳng vì không ngủ được hằng đêm. Buồn ngủ thì cực, nhưng hóa ra mất ngủ cũng khổ sở không kém.

Thời gian, bóng đêm và cả sự tĩnh lặng trường kỳ càng ngày càng khiến Kenji bứt rứt khó chịu. Chỉ hít thở thôi đã khiến anh khó nhọc. Anh không muốn cứ giam mình trong phòng.

Thế rồi Kenji quyết định sẽ không ở nhà vào ban đêm nữa. Thay vào đó, anh ra ngồi xích đu nơi công viên tối mịt, hoặc giết thời gian ở nhà hàng gia đình mở cửa thông đêm, hoặc đọc truyện tranh trong cửa hàng tiện lợi.

Anh chẳng có việc gì để làm. Thế nhưng, anh lại không ngủ được.

Việc này bắt đầu gặm nhấm tâm can anh từng chút, từng chút một.

Một đêm nọ, đột nhiên anh lên cơn hoảng loạn.

Đêm tối. Đúng rồi, đêm tối đang đuổi theo mình. Mình phải đi tìm mặt trời mới được.

Kenji quyết tâm chạy đi tìm kiếm vàng dương. Anh lao ra đường, rồi va phải một chiếc mô tô phát báo.

Lúc mở mắt ra, Kenji thấy mình đang nằm trên giường bệnh viện. Kế bên anh là Noriko, vẻ mặt cô như chực òa khóc.

“Nori-chan...”

“May quá. Anh tỉnh lại rồi. Em xem thời sự hay tin anh bị tai nạn... Có chuyện gì vậy ạ? Tại sao nửa đêm anh lại chạy ra đường thế?”

Kenji kể lại đầu đuôi mọi chuyện xảy đến với mình.

“Anh thật ngu ngốc mới nghĩ không ngủ cũng chẳng sao... Lẽ ra anh không nên ăn thứ bánh gạo ấy.”

Anh thở dài nặng nề. Chợt anh cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Hình như ai đó đang nhìn anh với vẻ rất khó chịu. Thế rồi anh nghe thấy tiếng người thì thầm, “Đã hiểu ra rồi hả. Vậy thì đến lúc rồi đây.”

Noriko chăm chú quan sát Kenji đang dáo dác nhìn ngó xung quanh. Cô quyết định lấy một đồng tiền vàng từ trong túi ra.

“Anh ăn đi.”

“Ồ, đây là...”

“Vâng, socola giấc ngủ mà em tích góp được đấy. Anh ăn đi ạ.”

“Không... nhưng... anh nào có ngủ được đâu, anh ăn cái này e...”

“Không sao cả! Anh cứ ăn đi!”

Noriko đột nhiên lớn giọng.

Kenji hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đưa socola lên miệng. Miếng socola rất ngọt. Một vị ngọt cực kỳ dễ chịu.

Lúc đó Noriko mới thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi. Vậy là giờ em cũng giống anh Kenji.”

“Hả? Em nói gì vậy?”

“... Tờ hướng dẫn sử dụng của Hộp tiết kiệm giấc ngủ có dặn không được chia sẻ cho người khác giấc ngủ mà mình đã tiết kiệm được. Nếu không sẽ không thể ngủ được nữa.”

Mặt Kenji tái đi. Có nghĩa là Noriko...

“Sao... sao em lại hành động ngu ngốc ghê vậy hả Nori-chan!”

“Không sao đâu ạ. Vốn dĩ em cũng không thích ngủ lắm.”

“Không được, đó là vì em chưa biết không ngủ được sẽ khổ sở thế nào thôi! Ôi, phải làm thế nào đây! Phải tìm ra cách nào đó, ít nhất là để em hồi phục lại trạng thái ban đầu!”

Kenji định nhảy khỏi giường, nhưng Noriko ngăn anh lại: “Anh chưa đi lại được đâu!” Rồi cô bật cười khúc khích.

“Anh tốt bụng thật đấy. Em thích điểm này ở anh từ lâu lắm rồi.”

“Hả?”

“Anh không nhận ra là em làm thêm giờ chỉ vì muốn ở bên cạnh anh lâu hơn à?”

“Hả? Gì cơ?”

Noriko khẽ mỉm cười trước vẻ mặt sửng sốt của Kenji.

“Nếu hai người ở cùng nhau thì đêm cũng không dài lắm đâu anh ạ. Chúng ta cùng làm cú đêm cho tới khi nào tìm ra cách để ngủ, anh nhé.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Noriko, Kenji cảm thấy sự hối hận trong lòng mình đã hoàn toàn bay biến.

Chính vào khoảnh khắc ấy, anh nghe thấy âm thanh tặc lưỡi đầy tiếc nuối của một giọng khàn khàn vang lên đâu đây, nhưng điều ấy chẳng hề khiến anh bận tâm.

Chúng ta cùng làm cú đêm nhé.

Chỉ cần những lời ấy cùng nét mặt rạng rỡ của Noriko là quá đủ rồi.

Sasai Noriko. Hai mươi lăm tuổi. Cô gái có đồng năm yên năm Chiêu Hòa thứ năm mươi lăm. Cô mua Hộp tiết kiệm giấc ngủ nhưng lại cố ý làm trái hướng dẫn sử dụng để được sát cánh cùng Yoshida Kenji, người đã ăn Bánh gạo mất ngủ của Cửa hiệu tai ương.

CHƯƠNG 4

SOCOLA TRÚNG YÊU TINH

Gia mình có người giúp việc và người đó sẽ nghe mọi điều mình bảo thì tốt nhỉ.

Trên đường đi học về, Mami đã thầm nghĩ bụng như vậy đấy.

Mami năm nay bảy tuổi. Cô bé vừa mới vào lớp một thành ra khá bận bịu, nào là kết bạn, rồi còn phải làm bài tập nữa chứ.

Vậy mà mẹ nào có chịu để cho cô bé yên. Mẹ suốt ngày căn dặn: “Dọn phòng đi con”, rồi thì “Con phải chơi với em đi chứ”. Cô đã nói là mình bận rồi cơ mà. Phiền quá đi mất thôi. Giá mà cô có người giúp việc nhỉ. Cô sẽ sai người đó làm hết mấy việc phiền toái. Thế nào hôm nay về nhà cô cũng sẽ lại bị sai đủ thứ cho xem. Ôi, thật không muốn về tí nào.

Mami chu mỏ lên phụng phịu, cố gắng đi thật chậm. Cô làm lúi cật bước, trong lòng nặng trĩu.

Chắc vì thế mà chẳng biết tự lúc nào, cô đã không còn đi trên con đường quen thuộc về nhà nữa, mà lạc chân vào con hẻm lờ mờ tối.

“Thôi tiêu rồi!”

Hôm nay cô giáo vừa mới nhắc tuyệt đối không được rẽ ngang rẽ dọc xong.

Mami định bụng tìm đường đi ra, nhưng cô lại trông thấy một tiệm bánh kẹo nhỏ tận cuối con hẻm. Cửa tiệm trông có vẻ đã cũ, tấm biển hiệu ghi toàn chữ Hán mà cô không biết, nhưng bên ngoài bày bán vô số những loại bánh kẹo.

Tiệm bánh kẹo ấy đang ra sức mời gọi Mami tới. Rõ ràng cửa tiệm ấy đang nói với cô: “Nhanh đến đây đi nào.” Mami mới nhìn từ xa mà đã thấy đám bánh kẹo cái nào cái nấy đều lấp lánh, lấp lánh.

Chẳng mấy chốc Mami đầu hàng trước sức hút ấy, cô bé đi đến phía trước tiệm kẹo. Chà chà, bánh kẹo ở đây nhìn tuyệt quá. Rặt những loại bánh kẹo cô chưa thấy bao giờ. Mami háo hức đến nỗi thở không nổi.

Mình muốn cái kia. Cả cái này nữa. Nhưng... sao lại thế này nhỉ. Cô bé không tài nào quyết định được. Trông cái nào cũng hấp dẫn, đến nỗi Mami chỉ muốn có cả cửa hàng. Vậy mà khi Mami định vươn tay ra lấy thì lại cảm thấy “Không phải cái này”.

Cô đang nghĩ ngợi đăm chiêu, bỗng một cái bóng to lớn lừ lừ tiến ra từ trong góc tiệm. Hóa ra đó là một người phụ nữ đồ sộ vận kimono. Người này có mái tóc bạc trắng, trên đầu cài vô số chiếc trâm có gắn hạt thủy tinh. Đôi môi đỏ chót đang nở một nụ cười vô cùng tươi tắn.

“Xin chào vị khách may mắn của ngày hôm nay.”

Mami giật mình trước lời chào ngọt ngào của bà chủ tiệm.

Khách sao. Đúng rồi. Mình đúng là khách hàng mà. Và mình có thể mua bánh kẹo ở đây.

Mami đột nhiên thông suốt, cô bé lập tức cúi đầu chào bà chủ tiệm.

Người phụ nữ tiếp tục bắt chuyện với cô.

“Tiệm Thiên đường tiền xu của ta đây luôn tự hào vì các mặt hàng vô cùng phong phú. Tiệm ta cũng nhiều loại bánh kẹo mới lắm đấy. Quý khách cứ từ từ xem nhé. Còn không, nếu quý khách cần, ta có thể tìm giúp. Không biết quý khách đây mong muốn điều gì nhỉ?”

Giọng nói bà chủ tiệm dịu dàng hết mực, lay động tới tận tâm can Mami.

Mami ngây người ra. Thứ mình muốn sao? Điều mình thật sự mong muốn là...

“Cháu... cháu muốn có người giúp việc.”

“À, ta hiểu rồi.”

Bà chủ tiệm nhìn Mami chăm chú.

“Phương châm của Thiên đường tiền xu là biến mong muốn của khách hàng thành hiện thực. Chỉ có điều, giờ mà đã tạo thói quen lười biếng cho quý khách nhỏ tuổi đây e không được hay cho lắm. Xem nào... xem nào... à, ta có thứ này.”

Bà chủ tiệm lấy một món bánh kẹo từ trên giá xuống, chìa ra trước mặt Mami. Mami suýt chút nữa ngừng thở.

Trên lòng bàn tay người phụ nữ là một quả trứng to. Quả trứng được bọc trong lớp giấy bạc với họa tiết kẻ sọc xanh đen, sáng lấp lánh.

Mami như hiểu ra mọi chuyện. Quả trứng này đã chờ mình từ rất lâu rồi. Chắc chắn nó là của mình, không thể nhầm được.

Thấy Mami xúc động không thốt nên lời, bà chủ tiệm cất tiếng.

“Đây là Socola trứng yêu tinh. Còn kèm theo cả búp bê nhân vật gia tinh nữa. Quý khách thấy sao? Giá năm mươi yên thôi?”

“Cháu... cháu mua!”

Mặc dù cô giáo đã dặn nhất định không được mua quà ăn vặt. Nhưng em xin lỗi cô, em chỉ mua lần này thôi ạ. Socola trứng yêu tinh này là của em mà.

Em phải mua nó bằng được.

Mami vừa tự bào chữa cho hành động của mình, vừa rút đồng năm mươi yên từ trong ví ra. Bà chủ tiệm mỉm cười.

“Vâng. Đúng là đồng xu của ngày hôm nay rồi, đồng năm mươi yên năm Bình Thành thứ mười hai. Vậy, mời quý khách nhận đồ.”

Mami run rẩy nhận lấy Socola trứng yêu tinh. Cuối cùng quả trứng đã thuộc về mình! Mình đã có được thứ mình muốn! Ôi, tuyệt làm sao!

Trong khi Mami đang ngây ngất sung sướng, bà chủ tiệm thềm thì vào tai cô.

“Con yêu tinh này bị cái tính quanh co, nói vậy chứ tuy không trung thực cho lắm nhưng nó khá được việc. Quý khách chớ bực mình vì những điều nhỏ nhặt, nếu có thể sử dụng nó thành thạo, nguyện vọng của quý khách sẽ trở thành hiện thực đó. Nhưng nhớ phải thưởng cho nó trước nhé. Đừng có keo kiệt đấy.”

Thường ấy ạ?

Mami đang mơ màng lúc này mới giật mình ngẩng đầu lên. Linh tính mách bảo điều cô vừa nghe vô cùng quan trọng. Lẽ ra cô phải thật chú ý mới phải.

Nhưng bà chủ tiệm đã không còn ở đó. Cả cửa L tiệm lẫn đám bánh kẹo tuyệt vời kia cũng biến mất tăm. Tựa hồ mọi thứ chỉ như một giấc mơ hay ảo ảnh thoáng qua vậy.

Vậy nhưng, Socola trứng yêu tinh vẫn đang nằm gọn trong lòng bàn tay Mami.

Mami hí hửng nâng niu quả trứng socola và chạy nhanh về nhà.

Cô bé vừa bước vào nhà, mẹ liền cất tiếng gọi. Xem ra mẹ đang bận dở dành cậu em trai Hiroki của cô.

“Con về rồi đấy à. Nếu có bài tập thì làm cho xong rồi hẵng ăn lót dạ nhé. À, hôm nay là ngày dọn dẹp đồ linh tinh trong tủ quần áo đấy. Với lại...”

Miệng mẹ bắn tia lia như súng liên thanh. Mẹ sai cô hết thứ này đến thứ khác, chẳng khác nào những viên đạn bắn ra tới tấp. Nhưng Mami chỉ nói mỗi câu “Tí nữa con làm!” rồi chạy biến lên phòng riêng. Cô không muốn bị ai làm phiền, ít nhất là vào lúc này.

Cô quăng ba lô sang một bên, thận trọng lấy Socola trứng yêu tinh đặt lên bàn. Càng ngắm nghía, có bé càng phải thốt lên đầy cảm thán thứ này mới kỳ diệu làm sao. Lớp giấy bạc màu xanh lục và đen lấp lánh như vảy rồng, tỏa ra sức hút không sao cưỡng nổi.

Mami cầm quả socola trứng lên. Cô cảm giác nó nặng hơn lúc trước. Rồi đến khi cô lắc nhẹ, quả trứng còn kêu lục đục. Hình như bên trong có thứ gì đó thì phải.

Mami hồi hộp bóc trứng. Cô cố gắng cẩn thận để không làm rách lớp giấy bạc mỏng manh. Chả là lớp giấy đẹp quá, cô muốn giữ lại thật lâu.

Cuối cùng, Mami cũng bóc được hết lớp giấy bạc ra. Bên trong là một quả trứng socola trông đến là ngon. Cô thử nhấm nháp mấy mảnh vụn sót lại trên giấy.

Socola ngon tuyệt hảo luôn. Mami chưa từng nếm thứ socola nào có vị ngọt mà lại hơi tê tê nơi đầu lưỡi như thế này. Chắc chắn ăn đứt loại socola xịn mà ông nội vẫn gửi cho cô.

Một miếng, rồi hai miếng.

Đột nhiên quả trứng xuất hiện một cái lỗ. Thì ra quả trứng rỗng bên trong. Cô nhòm vào lỗ thì thấy một viên con nhộng bằng nhựa màu xanh lục.

Mami vội vàng lấy viên con nhộng, mở thử ra. Bên trong có một mảnh giấy gấp nhỏ cùng với một con búp bê đồ chơi bé tí xíu.

Mami nhón tay nhắc búp bê đó lên, quan sát kỹ càng.

Đó là một con búp bê trai với làn da màu xanh lá, kích cỡ chỉ bằng ngón tay cái của bố Mami. Cậu bé vận áo vét và quần soóc màu đen, chiếc mũ đỏ đội phía trên mái tóc đen bù xù to bằng cả người cậu.

Nói cậu không dễ thương thì cũng không phải, nhưng ở cậu có nét gì đó hơi xấu tính. Đặc biệt là chiếc cằm và đôi tai nhọn hoắt, cùng đôi mắt xé ánh vàng cực kỳ khó chịu.

Duy một điều cậu được chế tạo rất tinh vi, chừng như có thể cử động và nói năng hết người thật vậy. Hoặc có thể do cậu có dáng đứng khoanh tay, hếch mặt lên trời nên khiến người ta liên tưởng thế.

“Nhưng... mình phải làm gì với thứ này đây?”

Nếu nó chỉ là vật trang trí thì sẽ chẳng giúp gì cho Mami cả. À phải rồi, có một mảnh giấy đi kèm búp bê nữa mà. Chắc phải có chỉ dẫn ghi trong đó.

Mami đặt búp bê lên bàn rồi mở mảnh giấy ra. Mấy dòng chữ bé tí xíu trong đó có nội dung như sau:

Socola trứng yêu tinh này dành cho người luôn tối tăm mặt mũi vì công việc. Hãy để Gia nhân yêu tinh giúp bạn lo liệu hết những công việc phức tạp và phiền hà ấy! Nhưng xin nhắc nhở, chứ yêu tinh này rất ương bướng. Nếu bạn không chịu nhờ chú ta thật thành tâm, yêu tinh sẽ làm theo cách thức rất vòng vèo! Ngoài ra, bạn đừng quên thưởng cho chú ta. Với những việc vất công vất sức, bạn nhớ phải thưởng thật xứng đáng vào nhé. Phần thưởng có thể là bất cứ thứ gì, nhưng tuyệt đối không được bủn xỉn. Đặc Liệt, nếu bạn thưởng trước, mấy việc bạn muốn nhờ vả sẽ đạt hiệu quả hơn đấy!

Mami trầm trồ thốt lên.

“Hóa ra chuyện thưởng mà bà chủ tiệm nói chính là như vậy à. Chắc kiểu tiền công ấy nhỉ?”

Mami luôn nghĩ đã là chủ thì có thể sai gia nhân tùy thích. Thành ra cô không hiểu tại sao lại phải thưởng cho con yêu tinh này. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Mình cứ thử xem sao đã vậy.

Mami mở ngăn kéo bàn, tìm xem có thứ gì tặng cho búp bê yêu tinh không.

Xem nào. Nhìn cậu ta thế kia, chắc mình chỉ nên tặng cái gì nhỏ thôi nhỉ? Bộ tẩy vườn thú hôm trước bố mua cho mình được đấy chứ?

Thật ra Mami cũng rất thích những cục tẩy hình con vật bé xíu và đáng yêu như sư tử, voi, chim cánh cụt ấy.

Không được, không được, cái này không được. Món này mình dùng còn thấy tiếc nữa là.

“Thôi kệ. Cho thứ này đi.”

Mami với lấy gói kẹo gồm tận trong hộp bàn. Cô đã lén giấu kẹo vào đó để phòng đêm đến thèm ăn đồ ngọt.

Cô nhón tay lấy một viên kẹo gồm vị nho, đặt trước mặt yêu tinh. Tiện thể, cô cũng ăn luôn một cái. Rồi cô giật mình nhớ ra, mình nên nhờ yêu tinh việc gì bây giờ nhỉ?

Đúng lúc đó, giọng mẹ vang lên.

“Mami, xuống trông Hiroki để mẹ đi mua đồ nào.”

Lại nữa à, Mami chán nản.

Hiroki em cô mới hai tuổi, thường xuyên khóc nhè, một đứa mít ướt chính hiệu, đã thế lại còn hay dối. Người ta chỉ một thôi đã đủ khổ, đây em cô còn được cả hai. Mà mẹ cũng thật là. Đi mua đồ sao không dắt Hiroki đi cùng luôn chứ.

Nhưng cô mà từ chối, kiểu gì mẹ chẳng lại nổi xung lên, đêm Mami đành trả lời “Con biết rồi. Con xuống ngay đây ạ.”

Bỗng cô nhớ ra.

Không thử năng lực của Socola trứng yêu tinh vào dịp này thì còn dịp nào nữa. Mình phải nhờ búp bê yêu tinh trông Hiroki mới được.

Mami quay lưng lại, bắt chuyện với búp bê yêu tinh.

“Tao sẽ cho mày kẹo gồm nên hãy làm hộ tao một việc nhé. Mày hãy thay tao trông Hiroki cho đến khi mẹ về, được không? Nhờ mày đấy.”

Sau đó, Mami được chứng kiến một chuyện vô cùng kỳ lạ. Đôi mắt của yêu tinh chớp chớp liên hồi. Như thể yêu tinh đang trả lời “Hiểu rồi” vậy.

Mami nhìn búp bê chăm chăm. Cô nghĩ búp bê sẽ cử động lần nữa, nhưng đúng lúc ấy mẹ cô lại cất tiếng gọi.

“Mami! Con định để mẹ đợi đến bao giờ đây hả?”

“Con xuống đây! Giời ạ!”

Mami miễn cưỡng rời khỏi phòng, giằng Hiroki ra khỏi người mẹ.

“Oa oa!”

Hiroki vùng vằng, quấy đạp kịch liệt. Hai tay cậu bé vung vẩy đập trúng cằm Mami, khiến cô suýt nữa thì nổi điên. Ghét quá đi mất. Đau lắm đấy nhé!

“Xin lỗi con. Hai chị em ở nhà chơi ngoan, mẹ đi một lát rồi về ngay. Thế nhé, nhờ Mami cả đấy!”

Nói xong, mẹ vội lao đi như cơn gió.

Mẹ vừa rời khỏi, Mami lập tức đặt Hiroki xuống sàn. Hiroki còn chưa hết hốt hắng vì mẹ đi mất, cậu bé lăn ra sàn rồi gào khóc ầm ĩ.

“Nhóc ở đó đợi chị tí nhé.”

“Oa! Oa!”

Mami để kệ Hiroki đang gào thét lại đó, chạy biến lên phòng mình trên tầng hai. Thế rồi, cô bé tròn mắt kinh ngạc. Búp bê yêu tinh đã biến mất. Viên kẹo gôm trước mặt búp bê cũng vậy.

Cô cuống cuống tìm dưới bàn và trong khe hở giữa những quyển sách nhưng chẳng thấy đâu.

Ai đã lấy búp bê của mình rồi? Không, không thể thế được. Vừa nãy, mẹ đi thẳng ra ngoài hiên chứ có lên tầng hai đâu. Hiroki lại càng không thể.

Hay là quạ bay từ cửa sổ vào, cắp búp bê đi mất rồi? Nhưng thế cũng không phải. Nghĩ vậy song để cho chắc chắn, cô bé vẫn lao ra kiểm tra cửa sổ, đúng như Mami đoán, cửa vẫn được khóa cẩn thận.

Hay chẳng lẽ con búp bê đó tự di chuyển đến chỗ khác? Quả nhiên búp bê yêu tinh là sinh vật sống?

Mami cảm thấy có chút gì đó ma quái đáng sợ. Đúng lúc ấy, cô cũng nhận ra không còn nghe thấy tiếng Hiroki khóc nữa. Mới nãy tiếng khóc réo rắt ấy còn khiến cô đinh tai nhức óc, vậy mà giờ không gian đã lặng như tờ.

Cô rón rén rời phòng, đi tới đầu cầu thang ngó xuống dưới nhà.

Yên tĩnh thật đấy. Lẽ nào thằng nhóc Hiroki đã đuổi theo mẹ?

Mặt cô bắt đầu tái nhợt thì bỗng có âm thanh vang lên. Hiroki đang cười.

May quá. Thằng bé vẫn ở nhà.

Mami thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu nghe ngóng. Nghe điệu cười giòn tan thế này, hẳn là thằng bé đang vui vẻ lắm đây. Nhưng mà, một đứa lúc nào cũng thèm người như Hiroki làm sao có thể vui vẻ khi bị bắt ở một mình được chứ.

Mami giật mình vỡ lẽ. Ai đó đang trông Hiroki. Nhất định là chú búp bê nhỏ màu xanh lục kia đang đồ dành thằng bé rồi.

Mami định bụng xuống xem tình hình thế nào nhưng cô bé lại có dự cảm mình mà xuất hiện thì mọi chuyện sẽ hỏng hết. Thành ra cô bé đành ở yên trên tầng hai.

“Miễn sao Hiroki ngoan ngoãn là được.”

Có thể cô mới có thể tùy ý làm những việc mình thích. Mami quay lại phòng, hí hoáy tô tranh màu. Ôi, được thông thả tô màu trong yên tĩnh thế này mới tuyệt vời làm sao!

Vừa nghĩ vậy, bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng ai đó hét lên. Mẹ đã về rồi sao?

Mami bật dậy khỏi ghế, chạy xuống tầng một. Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, toàn thân cô đông cứng.

Mẹ cô đang đứng ở đầu bên kia phòng khách, nhìn về phía Hiroki, mặt xanh lét. Hiroki đang tựa người vào một chú chó to lớn ngủ ngon lành.

Hóa ra là con Piko nhà hàng xóm. Con Piko này vốn không thân thiện với người cho lắm, thế mà tại sao lại nằm bên cạnh Hiroki nhỉ. Có lẽ nào là Piko trông Hiroki từ nãy đến giờ?

Mẹ cô lấy hết can đảm, kêu “Xùy! Xùy!” đuổi Piko đi, nhưng con chó cứ vờ như không hay biết gì. Ấy vậy mà, vừa nhìn thấy mặt Mami, Piko thở phì ra một tiếng rồi bước ra ngoài qua cửa kính ban công đang mở.

Thấy con chó đã đi mất, mẹ mới nhào tới bế bổng Hiroki lên, kiểm tra xem thằng bé có bị thương ở đâu không. Mami cũng định đến gần, nhưng rồi cô sững người.

Trong tích tắc, cô có cảm giác vừa thoáng thấy một khuôn mặt màu xanh lục nấp sau ghế xô pha đang nở nụ cười khinh khỉnh. Nhưng chỉ chớp mắt một cái, khuôn mặt ấy đã vụt biến mất.

Mami toan chạy tới xem thử nhưng đúng lúc đó, mẹ đã quay phắt lại nhìn cô với vẻ mặt vô cùng giận dữ.

“Chuyện gì thế này? Con không trông em à?”

“A... con...”

Mami nhất thời không nghĩ ra lý do gì để biện minh cho mình.

Tất nhiên, sau đó mẹ đã nổi trận lôi đình.

Sau một hồi mệt mỏi rã rời, cô cuối cùng cũng được về phòng. Lúc này búp bê yêu tinh đã yên vị trên bàn như lúc đầu. Chỉ có điều trông mặt nó có nét gì đó rất thỏa mãn, hả hê.

Mami nhìn con yêu tinh chăm chăm. Đúng là nó đã trông Hiroki cho tới lúc mẹ về như cô nhờ, nhưng cô lại bị mẹ mắng tơi tả thế này thì còn ý nghĩa gì chứ. Rốt cuộc là sao nhỉ?

Nhớ đừng có bủn xỉn! Cô chợt nhớ đến lời bà chủ tiệm bánh kẹo.

Mình có kẹo kiệt đâu. Mình đã cho nó kẹo gồm rồi cơ mà.

Bất giác, Mami toan lên tiếng phân bua nhưng chợt nhớ ra, ban đầu cô đã định cho yêu tinh cục tẩy, nhưng cuối cùng lại đổi thành kẹo gồm. Hay tại cô nghĩ chắc chỉ cần cho nó kẹo gồm là đủ nhỉ? Có khi nào thế là kẹo kiệt không?

“Chuyện bung bét lần này... là do lỗi của mình sao?”

Con yêu tinh này đã lạnh lợi đọc được tâm tư của Mami nên mới thực hiện mong ước của cô theo cách tinh quái như vậy. Đã thế, lần tới cô nhất định sẽ cho nó cục tẩy mà không toan tính gì hết, chắc mọi chuyện sẽ suôn sẻ cả thôi.

Mami quyết định sẽ dùng búp bê yêu tinh lâu lâu nữa. Vì có vẻ cô đã nắm được bí kíp rồi.

Cứ thế, hai tuần trôi qua.

Mami cảm thấy cực kỳ chán nản. Bởi búp bê yêu tinh rất, rất phiền phức.

Cô thử nghiệm nhiều lần nên đã nắm được đại khái cách sử dụng. Dường như con yêu tinh này chỉ muốn thử Mami trân quý, bất kể món đồ ấy đắt hay rẻ. Chẳng hạn như chiếc bánh pudding giá một trăm yên mà cô thích sẽ hiệu quả hơn chiếc khăn tay mẹ tặng.

Nhưng Mami lại không hề muốn cho đi đồ vật mình yêu thích. Lần nào nhờ yêu tinh, cô cũng mang tâm trạng “Ôi, tiếc quá. Phí thật đấy”.

Đã vậy còn tuyệt đối không được có suy nghĩ “Cho nó cái này thì phí quá, để xem có gì khác không vậy”. Vì sau đó kiểu gì yêu tinh cũng sẽ tìm cách chơi xấu khiến Mami phát khóc.

Như lần cô cho nó cái dây đeo hình gấu bạn tặng thay vì con búp bê đất sét tự làm ấy, kết quả vô cùng tệ hại luôn. Mami đã ước “Giá mà Chủ nhật tuần này bố lái xe đưa mình đi chơi thì thích nhỉ.” Quả nhiên Chủ nhật đó bố cô đã lái xe đưa cả nhà đi chơi nhưng...

Sau đó, tự nhiên bố nhầm đường, lái xe vào đường cao tốc tắc nghẽn nhất. Khúc kẹt xe kéo dài tận bốn tiếng đồng hồ, thành ra Mami phải nhịn đi vệ sinh suốt dọc đường, thiếu chút nữa là tè dầm ra xe.

Từ đó trở đi chuyện tồi tệ như thế cũng ít nhưng cô không tài nào tưởng tượng nổi những việc yêu tinh có thể làm. Cô thực sự bị

ám ảnh bởi suy nghĩ ấy. Cô biết, chỉ cần mình hào phóng là mọi chuyện sẽ êm đẹp, ấy vậy mà Mami luôn thấp thỏm không biết nó sẽ gây ra chuyện gì. Chẳng thà tự mình thu xếp mọi thứ còn thoải mái hơn.

Thế nên dạo gần đây thi thoảng lắm Mami mới nhờ yêu tinh giúp đỡ. Chẳng những thế, cô còn không muốn nhìn thấy mặt con yêu tinh đó nữa kìa.

Hay là mình vứt quách nó đi nhỉ. Nhưng nếu làm vậy, lỡ nó quay lại trả thù thì sao? Nghĩ thôi đã thấy rợn cả người.

“Phải làm sao bây giờ?”

Hôm ấy, Mami còn đang trần trở không biết xoay xở thế nào thì mẹ cô bất ngờ bước vào phòng. Mami liền nhanh tay nhét búp bê yêu tinh vào túi áo.

“Có... có việc gì thế ạ?”

“Con đi đưa đồ giúp mẹ được không? Con mang món hầm này sang mời bà nhà bên, tiện thể xem tình hình bà thế nào nhé.”

“...Vâng ạ.”

Mami gật đầu, đón lấy chiếc bát đựng món hầm từ tay mẹ.

Chả là bà cụ hàng xóm nhà cô sống vò vố một mình. Chắc vì thế mà bà luôn cưng chiều Mami và Hiroki hết mực.

Mami cũng rất quý bà. Bà luôn gọn gàng chỉnh chu, cột tóc kiểu cách, ăn vận quý phái mặc dù cả ngày bà chỉ làm lụng luôn chân luôn tay ở trong nhà. Trông bà cũng dẻo dai hơn tuổi thật rất nhiều.

“Thế nhưng...”

Mami cắn chặt môi.

Nửa năm trước, bà bị gãy chân. Bà phải nằm viện rất lâu, đến khi về nhà, sức khỏe của bà yếu đi trông thấy. Rồi cũng từ đó bà biến thành một người khác hẳn. Xương bị gãy thành ra mọi thứ đều bất tiện hơn xưa, chuyện đi lại cũng khó khăn. Nhà cửa vườn tược không ai chăm sóc, đến bà cũng trở nên luộm thuộm.

Nhìn bà ủ rũ, thiếu sức sống như vậy Mami buồn lắm. Vậy mà Mami chẳng thể làm được gì cho bà, điều ấy càng khiến cô bé đau lòng gấp bội. Cô chỉ có thể làm mấy việc vặt thế này thôi.

“Cháu chào bà! Bà ơi, bà có nhà không ạ?”

Mami gọi, ngay lập tức tiếng bà vọng lại từ bên trong.

“Mami đấy à? Cửa mở đấy, cháu vào đi.”

Giọng bà có vẻ yếu ớt. Mami mở cửa bước vào.

Trong nhà đồ đạc lộn xộn, rác rưởi vương vãi khắp nơi. Có mùi gì đó chua chua, ẩm mốc lẫn khuất đâu đây. Chẳng bù cho trước kia, lúc nào bà cũng dọn dẹp nhà cửa sạch bong, rồi còn bày biện bao nhiêu là hoa, hương thơm ngào ngạt khắp phòng. Giờ phải sống ở nơi như thế này, hẳn bà cũng thấy khổ sở lắm.

Mami thấy ngực mình thất lại.

“Bà ơi? Cháu mang ít đồ mẹ cháu nấu cho bà ạ.”

“Phiền cháu quá. Bà không dậy được nên ngủ thiếp đi một lúc. Cháu lên nhà đi.”

“... Vậy cháu xin phép.”

Mami đi sâu về phía căn phòng kiểu Nhật. Bà đang nằm trên tấm đệm toàn rác là rác, gương mặt hốc hác.

Bà nhìn Mami với vẻ ngượng ngùng sao đó.

“Xin lỗi cháu. Để cháu phải nhìn thấy bộ dạng xấu xí này rồi.”

“Bà... bà sao thế ạ?”

“Chân bà hơi đau, suốt từ hôm qua đến giờ bà không gượng dậy được. Nhưng mà không sao đâu, chắc mai bà sẽ lại đỡ thôi.”

“Cơm nước... thì sao ạ? Bà nhịn thế suốt ạ?”

“Không sao đâu. Đồ ăn bà để sẵn đây rồi. Bà không bị đói đâu.”

Đúng là quanh đệm đầy rẫy nào đồ hộp, bánh kẹo. Mami lại càng thấy thương bà.

“Mami vẫn khỏe đấy chứ? Đi học có vui không cháu?”

“Vâng. Rất vui ạ... Từ ngày mai là Tuần lễ vàng [*] đấy bà ạ, cả nhà cháu sẽ đi du lịch. Cháu cứ mong mãi thôi.”

[*] Kỳ nghỉ lễ dài 7 đến 10 ngày tại Nhật Bản, từ ngày 29/4 đến đầu tháng 5.

“Thế à. Thích quá nhỉ. Mà cháu mang gì sang cho bà đấy?”

“Dạ, món măng hầm ạ.”

“Ồ, nghe ngon quá nhỉ. Lâu lắm rồi bà không được ăn món nào hẳn hoi.”

Bà cười đến là hạnh phúc.

“Bà ăn luôn bà nhé?”

“Ừ, hay là thế nhỉ. À mà phiền Mami đặt đồ ăn lên bàn thờ Phật giúp bà trước đã được không?”

Ngay cạnh đó có một bàn thờ Phật nho nhỏ. Mami đặt bát thức ăn lên bàn thờ xong, bà cụ ngồi trên đệm liền chắp tay cúng.

“Bà lúc nào cũng thế nhỉ. Cái gì bà cũng phải cụng trước rồi mới ăn.”

“Ừ. Hương hồn những người bà yêu thương đều ở đó cả mà, họ luôn dõi theo bà đấy. Thành ra có gì bà cũng muốn chia cho họ trước.”

Mami đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Kỳ nghỉ lễ dài đến ngay sau hôm đó, cả nhà Mami đi du lịch đúng như dự định. Mặc dù chuyến du lịch rất vui nhưng cô bé thường xuyên lơ đãng vì lo cho bà ở nhà.

Lúc này bà đang làm gì nhỉ?

Thế rồi, chuyến đi ba ngày cũng kết thúc, đến ngày thứ tư gia đình Mami trở về nhà.

Vừa về đến nơi, Mami đã học tốc chạy sang nhà bên.

“O?”

Vườn tược được cắt tỉa, quét dọn gọn gàng. Bốn ngày trước, cây cối còn chen nhau mọc um tùm là thế. Bà đã dọn dẹp được rồi sao? Hay là...

Mami hồi hộp cất tiếng gọi.

“Bà ơi! Bà có nhà không ạ? Cháu Mami đây!”

“À, Mami đấy hả. Vào đi, vào nhà đi cháu.” Giọng bà khỏe khoắn vọng lại.

Mami tức tốc chạy vào nhà.

Ồ lạ chưa kìa, nhà cửa sạch sẽ sáng bóng quá. Đồng hồ bừa bãi và thùng bìa đã được sắp xếp ngăn nắp, đâu đâu cũng gọn gàng tinh tươm.

Thế rồi bà chống gậy bước ra. Bà buộc tóc chignon, vận bộ váy liền thân màu xanh dương và đeo đôi bông tai xinh xắn. Khuôn mặt bà rạng rỡ, tràn đầy hạnh phúc. Trong một thoáng, Mami như thấy bà của ngày xưa đã trở về.

“Mami về rồi đấy à. Cháu đi chơi vui chứ?”

“... Dạ vui lắm ạ. Nhưng mà, bà ơi! Có chuyện gì khế ạ? Nhà cửa sao lại thế này?”

Bà cụ cười khì khì.

“À, hình như nhà bà có Tọa phụ đồng tử [*] đấy.”

[*] Zashiki-warashi: Thần bảo vệ nhà trong truyền thuyết Nhật Bản, mang hình hài một đứa trẻ 5 - 6 tuổi, khuôn mặt ửng đỏ và mái tóc bông cắt ngắn.

“Tọa phu, đồng tử?”

“Vị thần may mắn đó. Người ta bảo ngài ấy mà tới nhà nào, nhà ấy sẽ may mắn lắm.”

Bà nở nụ cười mãn nguyện.

“Kỳ lạ lắm ấy. Toàn chuyện bất ngờ thôi cháu ạ. Đầu tiên, mấy tình nguyện viên của khu phố tới thăm hỏi rồi giới thiệu người giúp việc cho bà này. Họ còn chỉ cho bà, nếu chịu khó ra ủy ban đăng ký, nhà nước sẽ hỗ trợ nhiều thứ lắm. Họ giúp cả bà chuyện này đấy. Sau đó có mấy người giúp việc tới dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ. Lại có nhân viên thẩm mỹ bán thời gian làm tóc cho bà cơ.”

Bà bảo sau đó bà còn gặp rất nhiều chuyện may mắn khác nữa.

Đầu tiên, bà nhận được một kiện hàng lớn, bên trong toàn cháo và mơ muối đủ ăn tận ba tháng. Chả là trước khi gặp tai nạn, bà có tham gia một cuộc thi cho vui, ấy thế mà lại trúng ngay giải ba. Đang lúc bị bệnh chẳng nấu nướng được gì, cộng thêm bà lại thích hai món ấy nữa, thành ra bà cảm kích lắm.

Chưa hết, hôm đó bà xem tin tức thì thấy người ta thông báo chiếc máy giặt bà đang dùng là hàng bị lỗi, bà liên lạc với nhà sản xuất thì họ đổi luôn cho bà mẫu máy mới nhất. Cái máy giặt này hoàn toàn tự động, gắn kèm cả máy sấy khô, lại không làm nhăn quần áo. Thành ra bà chẳng cần phơi đồ ngoài trời nữa. Với một người đi lại khó khăn như bà, đây đúng là may mắn trời cho.

Rồi ngày nọ, một chú chó lớn từ đâu vô tình đi lạc vào sân nhà bà. Chủ chú chó ấy vội vàng đuổi theo bắt lại, còn biếu bà món bánh hảo hạng ăn kèm với trà thay cho lời xin lỗi. Đúng lúc thèm ăn đồ ngọt nên bà vừa vui mừng lại vô cùng ngạc nhiên vì sự trùng hợp ấy.

“Tóm lại là như kiểu bà ước sao được vậy cháu ạ. Hôm qua bà vừa thoáng nghĩ vườn tược nhà mình dạo này bần quá. Y như rằng sau đó, một chàng trai trẻ tự xưng là thợ học việc làm vườn ghé qua, xin được chăm sóc miễn phí cho khoảnh đất của bà để thử sức. Bà đồng ý, thế là cậu ấy sửa sang đẹp đẽ như vậy đấy.”

“Ồ... Hay quá. Thật tốt ghê, bà nhỉ.”

Mami thốt lên suy nghĩ thực lòng mình.

Bỗng mặt bà nghiêm nghị hẳn, chăm chăm nhìn Mami.

“Mọi chuyện tốt lành ấy đều đến sau hôm Mami mang đồ ăn sang cho bà. Cháu có biết gì về việc này không?”

Mami nhìn lại bà.

Thật ra hôm Mami mang món hầm sang cho bà, cô bé đã nhanh tay giấu búp bê yêu tinh vào trong góc bàn thờ Phật.

Phải can đảm lắm Mami mới từ bỏ được búp bê yêu tinh. Cô từng nghĩ đến việc vứt yêu tinh đi nhưng đến lúc thực sự phải rời xa, cô cũng thấy hơi tiếc.

Thế rồi Mami đã tự thuyết phục bản thân rằng điều mình làm là đúng đắn.

Cô nghĩ bà mới thực sự cần đến yêu tinh. Với lại người hào phóng như bà chắc sẽ sử dụng con yêu tinh ương ngạnh này dễ hơn cô nhiều. Rồi cô thầm cầu mong mọi chuyện sẽ thật suôn sẻ.

Hôm ấy, Mami vừa thật tâm cầu nguyện, vừa rời khỏi nhà bà cụ.

Giờ bà đang thực sự hạnh phúc. May mắn cứ tìm đến bà tới tấp như vậy cũng có nghĩa bà không hề biết tới sự tồn tại của búp bê yêu tinh. Chắc chắn ngày ngày bà chỉ đặt đồ cúng lên bàn thờ Phật, khấn rằng “Hôm nay xin cũng hãy phù hộ cho con” chứ chẳng nhờ yêu tinh “Làm cho ta việc này, việc kia” đâu.

Chính vì thế mọi việc mới suôn sẻ. Mami không muốn phá vỡ điều đó. Cô không được phép làm vậy.

Chính vì thế, cô mỉm cười và nói “Không, cháu có biết gì đâu ạ!”

Yoshida Mami. Bảy tuổi. Cô bé có đồng năm mươi yên năm Bình Thành thứ mười hai.

CHƯƠNG 5

BÁNH GẠO SÂU RĂNG

Seiichi lang thang một mình trong con hẻm lờ mờ tối.

“Kỳ lạ thật. Nhất định là ở chỗ này mà.”

Cậu vòng đi vòng lại con hẻm này đã gần hai tiếng đồng hồ. Cậu đã tìm kiếm hết thảy mọi góc ngách, vậy mà tìm hoài không ra.

“Tiệm bánh kẹo ấy đâu rồi? Đâu mất rồi?”

Seiichi đang tìm một tiệm bánh kẹo. Tầm hai tháng trước, cũng chính ở đây, cậu đã bắt gặp tiệm bánh kẹo ấy. Tiệm bày bán la liệt những loại bánh kẹo lấp lánh hấp dẫn mà cậu chưa thấy bao giờ, rồi còn có một người phụ nữ tóc bạc phơ mặc bộ kimono nữa.

Người phụ nữ đó đã bán cho Seiichi món Đậu phộng đánh răng tuyệt diệu.

Từ nhỏ, Seiichi vốn đã rất ghét đánh răng. Đến giờ, ngay cả khi đã lên cấp hai, cậu vẫn thấy việc ấy quá đổi phiền hà. Thành ra cứ phải đến khi mẹ quát “Đi đánh răng nhanh lên!”, cậu mới cun cút vào nhà tắm. Mà cả thế, cậu cũng chỉ đánh quấy quá kiểu cho bàn chải vào miệng rồi bỏ ra ngay.

Lẽ tất nhiên, cậu bị sâu răng. Thế là mẹ cậu nổi đóa lên, lôi cậu đi khám răng.

Cậu thừa biết, chỉ cần đánh răng tử tế thì mọi chuyện đã chẳng thành ra như vậy. Thế nhưng cậu vẫn thấy chuyện đó quá đổi phiền hà.

Món Đậu phộng đánh răng ấy thật sự là thứ hoàn hảo dành cho cậu.

Lúc người phụ nữ ở tiệm bánh kẹo kia đưa cho Seiichi gói Đậu phộng đánh răng, trông ngược cậu đã đập thành thịch.

Cái gói nhỏ ấy đầy ắp những hạt đậu phộng hình răng, trắng phau và bóng loáng. Khoảnh khắc nhìn thấy món đậu phộng ấy, cậu biết đó là thứ mình khao khát.

“Quý khách ăn một hạt này sẽ không cần đánh răng mà răng vẫn sáng bóng. Món này đặc biệt phù hợp mỗi khi bận bận hay

không có thời gian rảnh để đánh răng đấy.”

Nghe thấy thế, Seiichi vui mừng tột độ, mua ngay Đậu phộng đánh răng. Giá của nó lại chỉ vồn vẹn mười yên nên cậu càng khoái chí.

Cậu học tốc trở về nhà, mở gói đậu phộng ra, ăn luôn một hạt. Hạt đậu phộng có vị thanh mát kiểu bạc hà hoặc chanh gì đó, cảm giác vô cùng sảng khoái.

Ăn xong, cậu hồi hộp đứng trước gương rồi há miệng.

Ồi trời! Trắng tinh!

Vừa mới đây thôi, đám thức ăn thừa còn dính đầy trong miệng cậu, răng thì vàng khè. Vậy mà giờ kẽ răng nào cũng sạch bong, trắng bóng đến không ngờ. Seiichi vui mừng đến mức nhảy cẫng lên.

Từ đó trở đi, cứ tới giờ đánh răng, Seiichi lại ăn món đậu phộng ấy. Nhờ vậy mà răng cậu lúc nào cũng sạch sẽ, bóng bẩy. Mẹ cậu còn khen nức nở “Seiichi dạo này đánh răng chăm chỉ quá nhỉ.” Mà răng cậu cũng chẳng bị sâu nữa.

Nhưng đậu phộng cũng chỉ là đồ ăn. Ăn nhiều đương nhiên sẽ hết. Chuyện gì phải đến cũng đến, hai tháng sau, gói Đậu phộng đánh răng đầy ự cuối cùng cũng hết nhẵn.

Seiichi vô cùng khổ tâm. Mọi chuyện đang tốt đẹp, vậy mà đậu phộng lại hết. Cứ thế này răng cậu sẽ lại như ngày xưa mất.

Thế nên Seiichi quyết định gom hết số tiền tiêu vặt dành dụm bấy lâu lại, đi tìm tiệm bánh kẹo nọ. Cậu phát định phải có Đậu phộng đánh răng.

Vậy mà, cậu tìm mãi, tìm mãi cũng chẳng thấy tiệm bánh kẹo ấy đâu.

Lòng bàn chân cậu đã bắt đầu đau nhói, tâm trạng thì bức bối.

“Cậu nhóc muốn mua bánh kẹo à?”

Một giọng nói ngọt ngào, khàn khàn cất lên.

Seiichi quay lại thì thấy một cô bé đứng ngay phía sau mình. Cô mặc bộ kimono đen họa tiết những bông hoa màu đỏ, mái tóc ngắn ôm sát lấy mặt. Cô bé khoảng chừng bảy tuổi, khuôn mặt xinh xắn đến ngỡ ngàng, nhưng chẳng hiểu sao Seiichi lại bất giác lùi về phía sau. Cậu có cảm giác như đang nhìn thấy sinh vật nguy hiểm nào đó vậy.

Cô bé nhoèn miệng cười.

“Ta có bán bánh kẹo đấy. Đi theo ta nào.”

Dứt lời, cô bé rảo bước đi. Thế rồi chân Seiichi cứ thế tự động bước theo cô bé. Cậu không hề định làm vậy mà chẳng hiểu sao không tài nào ngăn nổi chân mình.

Cô bé dẫn Seiichi vào một cửa tiệm.

Cửa tiệm ấy chẳng giống tiệm bánh kẹo chút nào. Bên trong tiệm chỉ có một cái quầy và một chiếc ghế cao, chẳng thấy bánh kẹo đâu cả.

Cô bé đi vòng ra sau quầy, rồi lại mỉm cười, để lộ chiếc lưỡi đỏ tươi.

“Ta nghĩ thứ này sẽ rất hợp với mong muốn của cậu đấy, cậu nghĩ sao?”

Nói đoạn cô bé chìa ra một hộp hình chữ nhật thon dài với lớp giấy gói hoa văn đẹp mắt. Sau đó cô bé mở nắp hộp ra, bên trên lớp bông độn là mười hai chiếc răng trắng xếp thành hàng ngay ngắn.

“A, Đậu phộng đánh răng đây mà!”

Không ngờ ở đây cũng bán, nghĩ vậy Seiichi liền chồm tới trước. Thế nhưng cô bé lập tức kéo chiếc hộp ra xa.

“Không phải đâu. Cậu nhìn kỹ lại đi. Đây là Bánh gạo sâu răng mà.”

“Bánh gạo sâu răng?”

Nhìn kỹ thì đúng là khác thật. Bánh gạo sâu răng này phải to gấp đôi Đậu phộng đánh răng. Với lại Đậu phộng đánh răng trắng tinh, còn Bánh gạo sâu răng này điểm xuyết đây đó những vết bẩn màu đen hệt như răng sâu.

Thấy Seiichi thất vọng ra mặt, cô bé khẽ thì thầm những lời đường mật.

“Cậu đừng có chán nản thế. Thứ này còn hay hơn Đậu phộng đánh răng gì đó nhiều. Bánh kẹo của ta mà lại.”

“... Cái này có thể giúp gì cho tôi?”

“Cậu có thể chuyển răng sâu của mình sang người nào ăn phải Bánh gạo sâu răng này.”

Nói rồi cô bé mắt sáng rực lên, cười sảng khoái. Điều cười vừa hả hê vừa hoang dại như của loài thú.

“Giờ cậu hiểu rồi chứ? Đậu phộng đánh răng chỉ làm sạch và phòng ngừa sâu răng thôi, không thể chữa bệnh đó đâu. Nhưng chỉ cần có Bánh gạo sâu răng của ta đây, cậu có bị sâu răng cũng

chẳng sao. Vì lúc ấy cậu chỉ cần cho ai đó ăn bánh gạo, chuyển răng sâu sang họ là xong. Tóm lại, cậu chẳng cần phải đi bác sĩ, răng cũng sẽ tự khỏi. Thế nào? Hay chứ?”

“Ừ, hay ghê!”

Seiichi thích thú vô cùng nhưng đồng thời cảm giác tội lỗi cũng bủa vây lấy cậu.

“Nhưng nếu thế thì... người đó sẽ bị sâu răng...”

“Cậu bận tâm đến chuyện của người khác làm gì. Nghĩ cho bản thân mình trước đi.”

Đúng thế, Seiichi nghĩ thầm.

Vả lại, chuyển được răng sâu cho người khác kể cũng tiện. Mình sẽ cho đưa mình ghét ăn bánh gạo, và thế là tên đó sẽ phải chịu một phen khốn khổ vì đau răng.

Phải rồi. Mình sẽ cho thằng Yousuke cùng lớp bị sâu răng luôn. Chứ không bọn con gái suốt ngày bám lấy nó thế kia, ngứa mắt lắm. Nghĩ đến cảnh nó bị sâu răng và phải đến nha sĩ... Hết sảy! Đáng đời mày!

Seiichi cười đắc chí rồi nhìn cô bé.

“Bánh gạo sâu răng bao nhiêu tiền vậy?”

“Ta không cần tiền, chỉ cần tà ý trong cậu thôi.”

“Tà ý?”

“Phải. Chính là sự ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân. Cậu trả bằng thứ đó là được. Rồi, cậu nhận đồ đi. Giờ nó là của cậu. Phải nhớ đấy nhé. Món đồ này chỉ của riêng cậu thôi.”

Cô bé cười khẩy, dúm hộp Bánh gạo sâu răng vào tay Seiichi.

“Mỗi viên bánh gạo tương ứng với một chiếc răng sâu nhé. Hết thì lại đến đây. Cậu muốn bao nhiêu cũng có.”

“Thật không?”

“Ai đùa với cậu làm gì. Thôi xong rồi. Cậu mau về đi,” nói đoạn, cô bé xua Seiichi ra khỏi tiệm.

Ra khỏi tiệm rồi, Seiichi thấy nhẹ cả người. Cậu thấy sợ cả cửa tiệm lẫn cô bé đó. Mặc dù cậu rất biết ơn vì cô nhóc đã bán cho cậu Bánh gạo sâu răng, nhưng nếu có thể, cậu không muốn bén mảng tới đây lần hai.

Seiichi ngó xuống hộp đựng Bánh gạo sâu răng. Thứ này nghe lợi hại đấy, nhưng có thật là nó chuyển được răng sâu của mình cho người khác không nhỉ?

“Muốn biết chắc phải thử thôi.”

Kể từ hôm ấy, Seiichi không đánh răng nữa. Răng cậu càng ngày càng bẩn. Thậm chí mẹ cậu còn đe dọa “Mẹ sẽ bắt con đi nha sĩ đấy!”, bố cậu thì ngán ngẩm “Miệng con bốc mùi quá thể”, vậy mà Seiichi vẫn kiên quyết không đánh răng.

Chẳng bao lâu sau, lúc ăn, răng hàm cậu bắt đầu đau điếng. Cậu thử soi gương thì thấy đốm đen bé xíu xuất hiện trên răng tự bao giờ.

“Cuối cùng răng cũng sâu rồi!”

Đến lúc rồi đây, Seiichi bèn lấy một viên Bánh gạo sâu răng từ cái hộp nhỏ mà cậu đã cất rất kỹ ra. Hôm sau tới trường, cậu chạy tới chỗ Yousuke.

“A, Yousuke. Chào cậu.”

“Chào Amuro.”

Thấy Yousuke tươi cười hơn hờ, Seiichi cố tình nhăn mặt lại.

“Này, răng cậu dính cái gì ấy kia.”

“Ờ, thế hả?”

“Ừ. Mà tớ có bánh vệ sinh răng miệng đấy, cho cậu này.”

Nói đoạn Seiichi đưa Bánh gạo sâu răng cho Yousuke. Yousuke chẳng mấy may nghi ngờ, cứ thế cảm ơn rồi dứt tọt bánh gạo vào miệng. Ngay lập tức, Yousuke ôm lấy má, tỏ vẻ đau đớn.

“A! Đau quá!”

“Ờ sao thế, Matsubara?”

“Matsubara, cậu không sao chứ?”

Bọn con gái vội vàng chạy đến, xúm lấy Yousuke đang quằn quại. Trong khi Seiichi cười thầm đắc chí, len lén rời khỏi hiện trường. Tất nhiên, chiếc răng sâu của cậu đã biến mất không để lại dấu vết.

Từ hôm ấy trở đi, mỗi lần bị sâu răng, Seiichi lại cho mấy đứa mình ghét rồi mấy đứa khó ưa ăn Bánh gạo sâu răng. Thật khoan khoái làm sao. Vừa hết sâu răng, lại vừa trả được thù, chẳng còn gì bằng.

Bánh gạo hết cũng chỉ cần tới con hẻm nọ. Và lần nào, cô bé vận bộ kimono ấy cũng chờ sẵn cùng với hộp Bánh gạo sâu răng mới toanh như thể biết trước cậu sẽ tới vậy.

Rồi cũng cùng thời gian đó, Seiichi bắt đầu để ý tới cô bạn Juri cùng lớp. Juri dịu dàng nét na, lại còn có cặp lúm đồng tiền vô cùng

đáng yêu.

Seiichi luôn bám theo Juri, khi thì trêu chọc, lúc thì cười cợt. Cậu chỉ biết làm vậy để thu hút sự chú ý của cô. Thế nhưng cách tiếp cận dở tệ ấy càng khiến Juri thêm ghét bỏ và e sợ cậu.

Seiichi nồn nóng lắm rồi. Cậu chỉ muốn Juri nghĩ mình là người tốt bụng và tử tế. Làm thế nào để lấy lòng cô ấy bây giờ nhỉ? Để cô ấy chỉ nghĩ đến mình, chẳng màng đến đứa con trai khác? Đúng rồi! Có mà! Chính là Bánh gạo sâu răng!

Tan học, Seiichi lựa lúc Juri chỉ có một mình, lăm le bắt chuyện.

“Ê, Juri.”

“Ôi...”

Cứ hể trông thấy Seiichi là mặt Juri lại nhăn nhó khó chịu. Seiichi ra chiều bực bội, nói “Đưa tay đây.”

“Tớ... tớ không thích. Cậu lại định đặt thứ gì bần lên tay tớ chứ gì?”

“Làm gì có! Đã bảo đưa tay đây mà! Tớ cho cậu cái này hay lắm!”

Seiichi lấy một viên Bánh gạo sâu răng mà cậu lúc nào cũng mang theo bên mình cho Juri xem.

“Răng à?”

“Bánh ma thuật đấy. Cậu ghét nha sĩ đúng không? Dùng thứ này cậu chẳng cần phải đến nha sĩ răng cũng sẽ hết sâu.”

“... Cậu đang nói gì vậy?”

“Thật đấy. Cậu cứ thử mà xem. Chắc chắn hiệu nghiệm mà. Cậu chỉ cần cho người khác ăn viên bánh này là được. Xem nào. À, Horinouchi ấy, cậu cho con bé đó ăn thử đi. Rồi rằng cậu sẽ khỏi ngay. Cho cậu đấy. Cầm lấy này!”

Seiichi cứ thế dúi Bánh gạo sâu răng vào tay Juri, bắt cô cầm bằng được.

Đúng lúc đó, bóng tối đen kịt bủa vây lấy Seiichi.

“Hả? Gì đây?”

Cậu vội nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy lớp học đâu. Juri mới nãy còn đứng ngay trước mặt cậu giờ cũng biến mất tăm. Chỉ còn sót lại màn đêm dày đặc.

“Ê, ê. Đùa kiểu gì vậy? Có ai không? Có ai ở đó không?”

“Ồn ào quá đấy. Đừng có gào lên nữa.”

Một giọng khàn khàn khó chịu vang lên. Rồi từ trong màn đêm ấy, một bóng người đột ngột xuất hiện.

Chính là cô bé đã cho cậu Bánh gạo sâu răng. Thế nhưng mặt cô bé trông vô cùng sầm sì, không hề tươi cười như những lần trước. Thay vào đó, miệng cô cau có, mắt xéch ngược, những vết nhăn in hằn trên trán.

“Ta đã bảo Bánh gạo sâu răng là của một mình nhà người cơ mà? Tại sao người lại dám làm trái thỏa thuận, bày đặt thương xót, rồi đem bánh đi cho kẻ khác thế hả? Đến lúc người phải trả giá rồi.”

Đột nhiên, Seiichi cảm thấy thứ gì đó đang phình lên trong miệng. Không chịu nổi, cậu nhổ nó ra. Một cục cao su đen tuyền, to bự chẳng.

Seiichi bàng hoàng, cái thứ ấy to đến nỗi cậu không thể nghĩ nó vừa ở trong miệng mình.

Cái quái gì vậy? Sao thứ này lại ở trong miệng mình?

Thế rồi, cô nhóc ấy nhặt khối màu đen kia lên.

“Hừ. Chẳng được mấy. Tiếc quá. Nhà người ngoan ngoãn nghe lời lâu lâu một chút có phải là ta sẽ càng thu được nhiều tà ý không.”

Trông cô bé có vẻ đang tiếc thực sự. Thế rồi cô quắc mắt nhìn Seiichi.

“Giao dịch với người chấm dứt tại đây.”

Nói đoạn cô bé biến mất vào màn đêm.

“Amuro, cậu sao vậy?”

Nghe Juri gọi làm Seiichi bừng tỉnh.

Trong chớp mắt, Seiichi đã quay lại lớp học. Màn đêm kia đã hoàn toàn biến mất. Cậu cứ nghĩ mình mơ nhưng đúng là tim cậu vẫn đang đập loạn xạ đến ê ẩm.

Mặc dù vậy, thấy Juri ngơ ngác, Seiichi cố gắng trấn an cô.

“Không sao đâu.”

Âm thanh nghe sao lại kỳ quặc thế này.

“Ngờ? Nguyên ghì xé lày?”

Miệng cậu không thể cử động bình thường. Cậu cũng chẳng thể phát âm đúng cách.

Lúc nghiêng đầu, cậu bắt gặp khuôn mặt tái nhợt của Juri đang nhìn mình.

“Àu xao zậy?”

“Á á á”

Bống Juri gào thét thảm thiết.

Tất cả răng trong miệng Seiichi đều đã biến mất. Mất sạch, chẳng còn chiếc nào...

Amuro Seiichi. Mười ba tuổi. Cậu bé có đồng mười yên năm Bình Thành thứ năm. Cậu muốn mua thêm Đậu phộng đánh răng nhưng cuối cùng lại mê mẩn Bánh gạo sâu răng của Cửa hiệu tai ương. Và đến nửa năm sau, cậu đã phải trả giá.

CHƯƠNG 6

MẠCH NHA CẦU VÒNG

Trên đường tới lớp vẽ hình họa, Madoka bút rút khó chịu vô cùng. Tâm trạng nặng nề u ám như cơn lốc xoáy không ngừng cuộn trào trong lòng cô.

Con bé Yuriko hặm hĩnh quá đi mất!

Yuriko và Madoka đều đang học lớp mười hai. Hai đứa khác trường nhưng học cùng một lớp hình họa. Cả hai đều ấp ủ ước mơ thi đỗ vào đại học mỹ thuật, và tương lai sẽ trở thành họa sĩ nổi tiếng.

Hai đứa bằng tuổi, lại cùng chung hoài bão thành ra Madoka chơi rất thân với Yuriko. Yuriko vừa là bạn tốt nhất, và cũng là đối thủ đáng gờm nhất của Madoka.

Vậy mà, hai tháng trước, mối quan hệ ấy đã đổ vỡ.

Chuyện là đột nhiên Yuriko vẽ hình họa tiến bộ không ngờ. Một sự tiến bộ thật sự khác thường. Yuriko vốn vẽ tranh dở tệ, vậy mà, chỉ sau một ngày, năng khiếu hội họa của cô bỗng vượt cả giáo viên.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Madoka muốn hỏi cho ra nhẽ nhưng Yuriko kiên quyết chẳng hé răng nửa lời, chỉ cười khẩy và nói “Vậy là tớ thắng rồi nhé.”

Khỏi phải nói Madoka ngạc nhiên đến thế nào khi nhìn thấy khuôn mặt của bạn mình lúc đó. Yuriko dường như biến thành một người hoàn toàn khác. Madoka chưa bao giờ thấy Yuriko cười độc địa và đầy dã tâm như vậy.

Trước tâm địa xấu xa ấy của Yuriko, Madoka cũng bắt đầu nảy sinh suy nghĩ thù địch đến tối.

Cười cái gì? Mới thế mà đã tưởng mình hay lắm sao?

Madoka dần dần tạo khoảng cách với Yuriko. Yuriko cũng chẳng nói chẳng rằng, chỉ tỏ ra coi thường Madoka.

Mấy giáo viên thì ca ngợi khả năng vẽ tranh như ảnh chụp của Yuriko hết lời. Việc ấy càng làm Madoka tức tối bội phần.

Yuriko bút phá vượt bậc như vậy, còn Madoka lại vẫn giậm chân tại chỗ. Chẳng những thế, sự cố gắng và động lực vẽ vời của cô cứ ngày một thui chột. Thế này có phải là tụt dốc không phanh không nhỉ?

Thấy bản thân mình có nỗ lực cách mấy cũng không tiến bộ, Madoka đương nhiên sinh lòng đố kỵ với Yuriko.

Có gì mà phải ganh tị với cậu ta chứ? Hình họa chẳng qua chỉ là kỹ thuật thôi. Quan trọng là tranh của kìa. Mình vẽ hình họa không tốt lắm nhưng tranh của mình đẹp và chẳng ai có thể hất chước là được rồi.

Madoka tự an ủi bản thân như vậy biết bao lần nhưng vô ích. Sự đối chọi và ganh ghét với Yuriko đã ăn sâu bám rễ vào tận tâm can Madoka. Giờ chỉ riêng việc đến lớp hình họa thôi cũng đã khiến cô khổ sở lắm rồi. Madoka không sao tập trung vẽ tranh được.

Cô biết mình phải chấm dứt tình trạng này. Cũng hiểu rõ không cần quá bận tâm đến chuyện của Yuriko. Thế nhưng, cảm giác bức bối đáng ghét ấy vẫn cứ đeo bám lấy cô, không chịu buông tha.

Cô thở dài thườn thượt. Đột nhiên Madoka linh cảm như có ai đó đang gọi mình, cô bèn quay sang bên cạnh.

Một con hẻm tối tăm hiện ra ngay trước mắt cô, trong cùng con hẻm ấy còn có một cửa tiệm nho nhỏ.

Madoka như bị hấp hồn, ngập ngừng bước đến gần cửa tiệm nằm ở cuối hẻm. Hóa ra đó là một tiệm bánh kẹo. Khi Madoka bước vào bên trong, cô có cảm tưởng như bao nhiêu thức bánh kẹo kia đang chào đón mình.

Cô say sưa ngắm nghía hết loại này đến loại khác.

Nào là Socola hạnh nhân hải tặc, Cốc tai hoa quả bóng đêm, Kẹo ca su yêu quái, Kẹo dẻo máy bay tặng kèm dù lượn, Bánh giầy mèochiêu tài, Bộ kẹo nông trại.

Loại nào loại đấy nghe như đều có ý nghĩa sâu xa nào đó, hơi đáng ngờ nhưng vô cùng hấp dẫn. Hết Hoại này đến loại khác như thể đang tranh nhau lọt vào mắt cô. Lâu lắm rồi cô mới hạnh phúc đến vậy.

“Xin chào quý khách.”

Madoka giật nảy mình trước giọng nói ngọt ngào vừa cất lên.

Một người phụ nữ to cao mặc kimono đứng ngay sau lưng cô. Mái tóc người này bạc trắng, trên đó còn cài vô số cây trâm có gắn

viên thủy tinh, đôi môi tô son đỏ chót, trông đến là quý phái. Người phụ nữ cười hiền dịu nhưng tỏa ra khí chất đặc biệt khác người.

Người phụ nữ nghiêng mình như để quan sát Madoka kỹ hơn, rồi mỉm cười.

Đôi môi đỏ chót ấy thốt ra những lời lẽ thật kỳ lạ.

“Vị khách may mắn của ngày hôm nay đang cần món đồ nào vậy nhỉ? Quý khách có mong muốn gì chẳng? Cứ nói với Beniko ta. Ta sẽ tìm cho quý khách bất cứ thứ gì.”

Bất cứ thứ gì? Sao nghe lừa đảo quá vậy.

Madoka suýt phì cười trước câu nói ba hoa ấy. Nhưng cô không cười nổi. Cô chợt hiểu ra. Người phụ nữ tên Beniko này thực sự sẽ cho cô bất cứ thứ gì cô muốn. Dù là thứ cô muốn hay cô cần, người này đều có hết.

Madoka chậm rãi trả lời.

“Tôi muốn... thứ gì đó đẹp đẽ. Tôi muốn thứ giúp trái tim mình được thanh thản.”

Cô muốn món đồ có thể làm trái tim nhuộm màu xám xịt của mình lấp lánh trở lại. Một món đồ xinh đẹp xưa tan đi mới cảm xúc u ám, nhỏ mọn này.

Beniko nhìn Madoka với dáng vẻ vô cùng khấn khoản. Người phụ nữ cười như thể đã sáng tỏ ngọn ngành.

“Ta hiểu rồi. Quý khách thấy thứ này thế nào?”

Beniko thò tay vào trong thùng các tông chất đầy bánh kẹo, nhấc ra một cái hũ to bằng quả táo.

Hũ tròn như quả bóng chày, ở trong chứa thứ gì đó trong suốt và đặc quánh. Bên cạnh còn dính kèm thìa nhỏ, cùng một chiếc lọ xinh xinh như lọ thuốc nhỏ mắt, quanh miệng lọ quấn dây ruy băng mảnh mai màu bạc. Trên dây ruy băng có dính tấm thẻ ghi dòng chữ “Mạch nha cầu vòng” vô cùng sinh động, sặc sỡ sắc màu.

Tim Madoka đập rộn ràng trong lồng ngực.

Mạch nha cầu vòng! Cái tên mới tuyệt làm sao. Đây nhất định là cực phẩm. A, mình biết rồi! Món đồ này thuộc về mình. Nó đã chờ mình ở đây từ rất lâu rồi! Mình phải mua ngay mới được!

“Tôi... tôi mua ạ!”

“Một trăm yên nhé. Nhưng xin quý khách hãy trả bằng đồng một trăm yên năm Chiêu Hòa thứ sáu mươi.”

“Năm... Năm Chiêu Hòa thứ sáu mươi? Không biết tôi có không nữa.”

“Chắc chắn quý khách có mà. Chắc chắn.”

Cô thử tìm trong ví, quả nhiên có đồng một trăm yên năm Chiêu Hòa thứ sáu mươi thật. Madoka không khỏi bàng hoàng, vội vàng đưa đồng xu ấy cho Beniko.

“Vâng, đúng là đồng xu của ngày hôm nay rồi, đồng một trăm yên năm Chiêu Hòa thứ sáu mươi. Cảm ơn quý khách đã mua hàng.”

Beniko trao cho Madoka cái hũ, mỉm cười đầy ẩn ý.

“Hy vọng cầu vòng sẽ xuất hiện.”

Dù chẳng hiểu người phụ nữ ấy đang muốn ám chỉ điều gì, Madoka vội cúi đầu chào rồi rời khỏi tiệm, tay vẫn cầm chặt hũ Mịch nha cầu vòng.

Madoka vui vẻ bước tới lớp hình họa, chỉ chực nhảy chân sáo. Cái suy nghĩ “Mình không muốn đến đó. Mình không muốn chạm mặt Yuriko” đã biến mất như chưa từng tồn tại. Có Mịch nha cầu vòng này rồi, chẳng còn chuyện gì quan trọng nữa. Cô cảm thấy bừng bừng khí thế.

Madoka tới lớp, Yuriko đã ngồi sẵn ở đó.

Vừa thấy Madoka, Yuriko liền khoe khoang:

“Lúc nãy cô giáo mới nói với tớ không phải lo chuyện thi đại học nữa.”

Yuriko nhếch mép nói, trông đến là đáng ghét.

Nếu như mọi khi, Madoka đã nổi cáu và hậm hực phản pháo. Thế nhưng, Madoka lúc này lại không thêm bận tâm đến biểu cảm khó ưa ấy của Yuriko. Tâm trí cô bây giờ chỉ toàn hình ảnh của Mịch nha cầu vòng mà thôi.

Madoka ngó lơ Yuriko, đi thẳng tới chỗ ngồi, mãi mê nhìn ngắm hũ Mịch nha cầu vòng.

Cái lọ nhỏ đi kèm này là gì nhỉ? Trông như nước ấy. A, sau tám thẻ còn có chữ nữa này.

Madoka đọc dòng chữ viết trên tám thẻ.

Mịch nha cầu vòng này có kèm một lọ nước biến hóa. Nếu muốn đổi màu, hãy nhỏ một giọt nước biến hóa vào hũ mịch nha, rồi lấy thìa khuấy đều. Sau đó hãy chờ xem mịch nha sẽ đổi thành màu sắc gì và hương vị như thế nào nhé.

Ồ, màu sắc sẽ thay đổi à.

Nghĩ lại mới thấy tên gọi là cầu vồng, vậy mà hũ mạch nha này chẳng có màu gì cả. Nước biến hóa cũng trong suốt, chẳng lẽ nó sẽ tạo màu giống phẩm đỏ sao?

Tóm lại là Madoka đang vô cùng háo hức. Cô phải thử ngay thôi.

Madoka mở nắp lọ mạch nha, nhỏ một giọt nước biến hóa vào đó. Sau đó cô dùng thìa khuấy lên...

Trong chớp mắt, mạch nha trong suốt không màu dần chuyển thành màu đỏ tươi.

“Ồ!”

Madoka buột miệng trầm trồ.

Màu đỏ ấy mới rực rỡ làm sao. Hệt như màu của buổi chiều tà đang thiêu đốt con tim vô cùng mãnh liệt, rồi màu của những cánh hồng đỏ khoe mình sau trận mưa hay màu của lòng nhiệt huyết, của dòng máu sôi sục khắp cơ thể.

Cô thử nếm một miếng.

“Ngon ghê!”

Mạch nha ngọt sắc như đường được nung nấu trong lửa nóng. Đúng là màu đỏ rồi. Màu đỏ. Đây chính là vị của màu đỏ.

Trong lúc Madoka còn đang mê mẩn, Yuriko đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào. Mắt Yuriko dán chặt vào lọ mạch nha nhuộm sắc đỏ.

Thế nhưng Madoka chẳng mảy may bận tâm đến Yuriko. Giờ trong đầu cô chỉ có hương vị và màu sắc của Mạch nha cầu vồng mà thôi.

Mạch nha ngon hết sảy, màu lại vô cùng tuyệt đẹp.

Nhưng cô chợt nghĩ.

Chắc chắn sức mạnh bí ẩn của Mạch nha cầu vồng không chỉ có thế.

Nghĩ vậy, Madoka nhỏ thêm một giọt nước biến hóa nữa.

Màu đỏ lập tức biến mất, rồi màu cam tươi tắn xuất hiện. Nhìn mạch nha lúc này cô lại liên tưởng tới những trái cam vừa mới hái hay những bông hoa mộc tê tươi rói nở rộ vào mỗi độ thu. Chẳng những thế, hương vị cũng vô cùng thanh mát, đích thị là vị cam chứ chẳng sai.

Song Madoka vẫn chưa thấy thỏa mãn.

Cô lại cầm lọ nước biến hóa be bé ấy, đổ lên trên mạch nha.

Thế rồi, màu cam kia nhạt dần, nhường chỗ cho sắc vàng. Màu vàng lần này vừa chói lòa như những chùm mimosa hay nghệ tây lại vừa toát lên vẻ kiêu sa hiếm có. Sắc màu tuyệt mỹ đầy quý phái, kèm theo hương vị đậm đà khó cưỡng.

Tiếp đến là màu xanh nõn chuối. Một màu xanh tươi mới khiến người ta chỉ muốn ôm trọn vào vòng tay. Mà vị của mạch nha lúc này thì lại như niềm hạnh phúc khi đất trời vào xuân.

Sau đó là đến màu lục tràn trề nhựa sống, khiến người ta nghĩ ngay tới ngọc lục bảo. Mê hoặc lòng người với hương vị bí ẩn ban nãy xong, giờ mạch nha đọng lại vị mát lành dễ chịu khó ai cưỡng nổi.

Tiếp nối sắc xanh rực rỡ đột mắt khán giả ấy là sắc tím cao quý thâm trầm, nâu đất ấm áp giản dị và sắc hoa anh đào đẹp tựa như một giấc mơ.

Màu bạc lộng lẫy mà bình yên mang theo dư vị nhẹ nhàng, còn màu đen uy quyền và mạnh mẽ lại ngọt ngào, thơm phức như đường nâu.

Thường thức hàng loạt sắc màu cùng hương vị hấp dẫn ấy giúp trái tim Madoka như được thanh lọc hoàn toàn. Những cảm xúc nhơ nhuốc chất chứa trong lòng được gột rửa sạch sẽ, thay thế bằng những gam màu rực rỡ sống động.

Cô bất giác hít thở thật sâu, khi ấy cô nghe thấy tiếng thềm thì khe khẽ.

“Đẹp quá...”

Madoka lúc này mới nhận ra sự hiện diện của Yuriko. Yuriko với đôi má ửng đỏ và khuôn mặt ngơ ngẩn vì thán phục không còn làm Madoka thấy căm ghét nữa.

Lẽ nào Yuriko cũng có cùng cảm nhận giống mình chăng?

Được vậy thì tốt quá, Madoka thầm nghĩ và gật đầu.

“Ừ, đẹp nhỉ.”

Hai cô gái nhìn nhau, nhoẻn miệng cười ấm áp.

Đúng lúc ấy, bóng tối từ đâu kéo đến bủa vây cả hai.

“Ơ!”

“Chuyện... gì thế này?”

Hai người vô thức nắm chặt tay nhau. Thế rồi một cô bé nhỏ nhắn từ đâu đến đứng trước mặt cả hai.

Madoka tròn mắt ngạc nhiên.

Cô bé rất dễ thương. Khuôn mặt trắng trẻo có phần ma mị, làm nổi bật đôi môi đỏ chót. Mái tóc ngắn, bóng bẩy màu xanh lam đậm ôm sát mặt. Cô bé vận bộ kimono đen họa tiết hoa bỉ ngạn màu đỏ. Trong khoảnh khắc Madoka đã nghĩ cô bé này trông như búp bê vậy.

Nhưng từ đầu đến chân cô bé lại toát ra bầu không khí ám muội, hiểm độc.

Cô bé này thật đáng sợ.

Toàn thân Madoka nổi hết da gà, nhưng vẫn chưa là gì so với nỗi khiếp đảm của Yuriko. Yuriko run lên bần bật, răng va vào nhau lập cập. Cô bé chĩa thẳng ánh mắt hình viên đạn vào Yuriko, chẳng thèm đoái hoài đến Madoka.

“Con bé ngu ngốc kia.”

Giọng cô bé khàn đặc, lạnh lùng khiến người khác phải rùng mình.

“Đứa nào khăng khăng muốn vẽ giỏi hơn người để thi đỗ vào đại học mỹ thuật? Còn nói sẽ bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Chính mày muốn như vậy nên tao mới cho ăn Chè đậu đỏ hình họa của tiệm. Thế mà giờ mày lại dám để mắt đến thứ bánh kẹo rẻ tiền tầm thường của Thiên đường tiền xu... Thôi được rồi. Đúng như giao kèo, tao sẽ thu hồi phần của mình.”

Đoạn, cô bé búng ngón tay, Yuriko liền kêu gào thảm thiết rồi ngồi thụp xuống.

Madoka không thốt nên lời. Yuriko giơ hai tay bịt kín mắt.

Từ những kẽ ngón tay của cô, thứ chất lỏng sền sệt đen kịt chảy xuống nhỏ giọt. Lẽ nào chất lỏng đó trào ra từ mắt Yuriko ư...?

Madoka sửng người, toàn thân không dám nhúc nhích.

Thế rồi thứ chất lỏng đặc sệt chảy ra từ người Yuriko ấy chậm chạp dồn về phía cô bé nọ. Cô bé giật mạnh thứ ấy khỏi mặt đất, dùng hai tay ép nó thành một viên tròn vo.

“Tà ý của mày chính là lòng đố kỵ với tất cả những ai xuất sắc hơn mày và tính kiêu căng tự phụ muốn nổi bật của mày. Vậy mà xem ra viên này cũng chẳng nặng lắm. Tao thất vọng toàn tập với mày đấy... Nhưng thôi cũng đành. Tao sẽ tính sổ phần còn thiếu bằng sự hối hận của mày vậy.”

Cô bé tiến một bước nhỏ về phía Yuriko.

Yuriko sắp nguy rồi!

Madoka vội cúi Mịch nha cầu vòng vào tay Yuriko. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại hành động như vậy nữa. Chỉ biết chính cái suy nghĩ mình phải làm thế đã thôi thúc cô.

Cô bé nọ nheo mắt lại.

“Mày thôi lo chuyện bao đồng đi được rồi đây. Vô ích thôi.”

“... Không, không được làm vậy!”

“Tôi không có hứng thú với mày. Con bé kia chẳng đáng để mày bảo vệ đâu.”

“Mày có biết Chè đậu đỏ hình họa mà nó ăn là thứ có thể hấp thụ tài năng vẽ tranh của những người xung quanh rồi biến thành của mình không? Tôi cũng đã hỏi kỹ nó rồi. Rằng cái này sẽ cướp năng lực của bạn bè đấy, không sao chứ? Vậy mà nó đã đồng ý rồi vui vẻ ăn món chè ấy đấy.”

“...”

“Con bé đó ghen tị với mày. Nó đố kỵ với tài năng hội họa của mày và những đứa khác. Nó muốn vượt mặt chúng mày để một mình thi đỗ vào đại học mỹ thuật. Chính tham vọng và tâm địa xấu xa ấy đã mời gọi Yodomi ta đây. Mày hiểu chưa? Nó xấu xa lắm. Bạn bè gì cái ngữ này.”

Giọng cô bé khàn khàn nhưng ngọt lịm, chứa đầy dã tâm độc địa.

Đầu óc Madoka bắt đầu quay cuồng. Giờ cô đã hiểu tại sao mình thì vẽ kém đi trong khi Yuriko lại lên tay. Hóa ra không phải Yuriko tiến bộ, mà chỉ đơn thuần là cô đã đi cướp năng lực mỹ thuật của Madoka và các bạn khác. Sao lại có người tùy tiện, gian xảo đến vậy cơ chứ.

Thâm tâm Madoka lúc này đã sôi sục ý nghĩ để mặc Yuriko cho cô bé kia xử lý. Yuriko thật sự quá xấu tính. Yuriko đã phản bội mình nên có bị trời phạt cũng là lẽ đương nhiên.

Vậy nhưng, đến tận giây phút cuối cùng, Madoka vẫn vững vàng ý chí. Mình không thể để cơn sóng đen đúa, nhầy nhụa kia nuốt trọn được. Vì nếu không, chẳng riêng gì Yuriko, ngay cả trái tim của chính cô cũng sẽ vô phương cứu chữa.

Không đời nào. Mình không muốn bị vấy bẩn đâu.

Madoka mừng rỡ lại những màu sắc tuyệt diệu của Mịch nha cầu vòng, trừng mắt nhìn lại cô bé.

“Tôi... Tôi cũng từng nghĩ như vậy! Ai mà chẳng thế... Đâu phải riêng mình Yuriko. Mọi người đều có những suy nghĩ đen tối! Nhưng... nhưng đâu chỉ có vậy, chúng tôi cũng có những phần rất tốt đẹp nữa!”

Cô bé khẽ tặc lưỡi, tiến đến gần Madoka. Bàn tay nhỏ nhắn của cô giờ cao lên đầu.

Cô ta định hủy hoại mạch nha!

Đúng lúc Madoka co rúm người, một giọng bình thản vang lên.

“Đủ rồi đấy.”

Bóng đen to lớn từ đâu xuất hiện, đứng chắn giữa Madoka và cô bé nợ. Đó là Beniko, bà chủ tiệm bánh kẹo đã bán Mạch nha cầu vòng cho Madoka. Mái tóc bạc phơ lấp lánh trong màn đêm, thân hình đồ sộ ấy hôm nay trông lại càng mập mạp hơn bội phần.

Mặt cô bé nhăn nhó.

“Beniko... định xía vào chuyện của ta đấy à?”

“Ta hoàn toàn không có ý định can thiệp vào việc đòi nợ của Yodomi đâu. Yodomi bán những loại bánh kẹo tà ý, cô bé kia mua hàng. Giờ Yodomi đòi nợ cũng là chuyện đương nhiên.”

Nói vậy nhưng, nụ cười của Beniko lại toát lên vẻ đáng sợ.

“Nhưng chẳng phải Yodomi đang định hủy hoại Mạch nha cầu vòng đấy à? Dù có là đầu bánh kẹo đi chăng nữa, hủy bánh kẹo của ta đi như thế là phạm luật rồi. Chuyện này ta nhất định không thể bỏ qua.”

“Tại con bé kia cản trở ta chứ.”

“Cô bé này là khách của Thiên đường tiền xu chứ không phải của Cửa hiệu tai ương. Mà bánh kẹo đã mua rồi, khách có thể tùy ý sử dụng. Người không có quyền can thiệp. Hay người vẫn nhất quyết ra tay?”

Beniko và cô bé lờm nhau không chớp mắt.

Người bỏ cuộc trước là cô bé kia. Cô bé ngoảnh mặt đi, nói giọng hằn học.

“Biết rồi. Hôm nay ta tạm bỏ qua... Nhưng ta sẽ tính sổ món nợ này. Nhất định đấy.”

“Ồi kìa, Yodomi nói nghe đáng sợ quá.”

Cô bé lờm nguýt Beniko đang cười hiền hậu, rồi chột nghiêng đầu tỏ vẻ thắc mắc.

“Có điều này ta muốn hỏi người đã lâu, tại sao người lại lựa chọn khách hàng? Hằng ngày, người đều rút thăm chọn ra những đồng xu, và chỉ người nào sở hữu đồng xu ấy mới tìm được đến cửa tiệm, đúng không? Sao người lại làm cái việc nhàm chán ấy?”

“Vì ta muốn quan sát thái độ sống của loài người.”

Beniko từ tốn trả lời.

“Tham vọng của con người đều dồn nén hết vào tiền bạc. Nhưng đó không phải chuyện xấu. Vì tùy vào người sử dụng, tiền lại có thể đem tới may mắn hoặc vận rủi. Beniko ta thấy điều ấy rất thú vị. Giống như Yodomi có hứng thú với tà ý, ta lại muốn xem con người nắm bắt vận mệnh của họ như thế nào. Thiên đường tiền xu ra đời là vì thế. Kiểu như cửa tiệm thử vận may ấy. Một tiệm bánh kẹo mà mọi người có thể dùng tiền mua hàng, nhưng món hàng ấy thành vận may hay điềm rủi lại do tự bản thân họ chọn lựa.”

“Hứ! Quả nhiên, xuẩn ngốc hết sức. Ta chịu cái triết lý của nhà người đấy.”

Làu bàu mấy lời ấy xong, cô bé vụt biến vào màn đêm.

Beniko nhìn Madoka với vẻ trù ẻo.

“Quý khách thật sự rất dũng cảm đấy. Lại dám đối đầu với Yodomi của Cửa hiệu tai ương để bảo vệ bạn mình.”

“Có gì đâu ạ... Tại tôi thấy thương Yuriko thôi.”

Madoka lí nhí đáp lại, rồi quay qua quan sát Yuriko. Yuriko có vẻ chưa hết bàng hoàng, vẫn đang ngồi co rúm ở đó, mắt nhắm nghiền.

Trông cứ như cô sẽ không thể mở mắt, cũng chẳng thể đứng lên lại nữa.

Thấy Yuriko trong dáng vẻ ấy, lồng ngực Madoka nghẹn ngào. Bất giác, cô cất tiếng cầu cứu Beniko.

“Tôi... tôi phải làm gì bây giờ? Tôi phải làm gì để giúp Yuriko đây?”

“Ta nghĩ quý khách biết câu trả lời rồi.”

“Dạ?”

“Chẳng phải quý khách vừa mới nói con người ai cũng có cả phần tốt đẹp lẫn đen tối đấy sao?”

Beniko chỉ vào tay Yuriko đầy hàm ý. Madoka đưa mắt nhìn theo, và rồi cô không khỏi bàng hoàng. Lọ Mịch nha cầu vòng Yuriko siết chặt trong tay đang tỏa ánh sáng le lói.

Madoka cúi người xuống chỗ Yuriko, khẽ khàng nhấc chiếc lọ từ tay bạn mình lên. Thế rồi cô như nín thở, cầu vòng đang ngập tràn bên trong lọ.

Đỏ. Cam. Vàng. Xanh nõn chuối. Xanh lá. Xanh nước biển. Xanh da trời. Tím. Nâu đất. Hồng anh đào. Bạc. Đen.

Tất cả các sắc màu hòa quyện đan xen với nhau. Như thể mạch nha đã được nhuộm màu cầu vòng vậy.

“Ôi! Thật hay đùa đây, gì thế này?”

Mình đâu có cho nước biển hóa vào. Tại sao lại thành màu cầu vòng được nhỉ?

Madoka vô cùng mừng rỡ, cầm lọ mạch nha xoay một vòng, kiểm tra cả chiếc thìa, tấm thẻ cùng lọ nước biển hóa.

Cuối cùng, cô phát hiện dòng chữ nhỏ xíu màu cầu vòng trên sợi dây ruy băng màu bạc.

Khi bạn thật lòng mong ước điều gì đó, mạch nha sẽ chuyển thành màu đẹp nhất - màu cầu vòng.

“Ra là vậy!”

Đó là màu Madoka hằng mong đợi. Màu của tấm lòng muốn bảo vệ Yuriko. Vậy là, chắc chắn cô có thể giúp Yuriko rồi.

Lòng tràn trề hy vọng, Madoka vội vàng dùng thìa múc mạch nha, từ từ đút thứ kẹo màu cầu vòng lung linh ấy vào miệng Yuriko.

Thế rồi, đột nhiên, Yuriko mở mắt. Cặp mắt ấy ban đầu trống rỗng, đồng tử chìm trong bóng tối mờ mờ. Nhưng chỉ trong giây lát, tia sáng ánh lên trở lại. Madoka không cầm được nước mắt.

“Yu... Yuriko!”

“Ma... Madoka... Xin lỗi cậu. Mình thực sự xin lỗi!”

“Không, không sao đâu. Thật đấy.”

Chẳng biết tự lúc nào, cả hai đã trở về lớp học. Cả bóng tối lẫn Beniko đều biến mất. Thay vào đó, cô giáo đang đứng trước cửa lớp, tròn mắt nhìn hai đứa khóc nức nở.

Todoroki Madoka. Mười bảy tuổi. Cô gái có đồng một trăm yên năm Chiêu Hòa thứ sáu mươi. Cô dùng Mạch nha cầu vòng mình mua để cứu bạn, người đã ăn Chè đậu đỏ hình họa của Cửa hiệu tai ương.

Đoạn kết

Yodomi của Cửa hiệu tai ương đang ngồi trong màn đêm dày đặc ở một nơi nào đó, mặt lộ rõ vẻ khó chịu.

Bỗng từ phía sau, một bóng người đồ sộ bất ngờ xuất hiện. Người phụ nữ ấy vận bộ kimono màu đỏ tím, vô số những chiếc trâm cài trên đầu, tô điểm mái tóc bạc phơ. Hóa ra là Beniko của Thiên đường tiền xu.

Beniko mỉm cười hiền hòa, bắt chuyện với Yodomi.

“Thắng thua đã rõ rồi nhỉ?”

Yodomi không đáp lại. Đôi môi hờn dỗi dầu lên nhọn hoắt.

Beniko tiếp tục.

“Đủ rồi chứ? Trước đây ta cũng nói rồi đấy, mặt hàng của chúng ta hoàn toàn khác nhau. Vậy nên đâu cần phải cạnh tranh làm gì.”

“Ban đầu ta cũng muốn cạnh tranh thật đấy. Nhưng phải nói thật với người là, nguyên tắc của chúng ta khác nhau quá đậm ra phân định thắng bại cũng chẳng thú vị gì. Cuộc đấu bánh kẹo đến đây là kết thúc nhé?”

“... Kết thúc là kết thúc thế nào.”

Rốt cuộc Yodomi cũng chịu trả lời, giọng căm phẫn pha chút độc địa.

Sau đó Yodomi đứng bật dậy, hằn học nhìn thẳng vào Beniko.

“Thắng thua đã rõ? Đến đây là kết thúc? Đừng hòng! Chắc người hả hê lắm vì Mạch nha cầu vòng đã đánh bại được Chè đậu đỏ hình họa của ta? Mọi chuyện chưa kết thúc đâu. Ta không cho phép người ăn non kiêu đó đâu, Beniko ạ.”

“Không, thắng thua quan trọng gì chứ...”

“Im đi! Ta bảo dừng lại khi nào vậy? Chuyện giờ mới bắt đầu thôi! Ta không thể thua được, Beniko ạ. Nhất định ta sẽ dồn người tới bước đường cùng! Ta sẽ hủy hoại cái tiệm thử vận may của người! Chờ đấy rồi xem!”

Yodomi gào lên rồi bỏ chạy vào màn đêm.

Chỉ còn lại một mình, Beniko nhún vai.

“Yodomi thật cứng đầu. Đúng là ngựa non háu đá. Không mau mau cả thềm chóng chán đi cho ta nhờ. Xem ra... nếu Yodomi vẫn cứ ngoan cố như vậy, ta cũng phải có biện pháp gì đó mới được. Ôi chao. Phiền phức quá. Thời gian này để ta sáng tạo ra những loại bánh kẹo mới có phải hơn không... Phải rồi. Pudding bí ngô vị Lọ Lem, Bánh que cuộn Công chúa tóc mây, nghe cũng ổn đấy chứ? Khà khà. Ta phải quay về tiệm bàn bạc với chủ xưởng ngay thôi.”

Beniko vừa lẩm bẩm một mình, vừa biến mất hút vào màn đêm.

Table of Contents

MỞ ĐẦU

CHƯƠNG 1

HOA QUẢ ĐÓNG HỘP LINH TÍNH VÀ BÁNH GIẦY RÁN
LƯỜN LẴO

CHƯƠNG 2

BÁNH BAO SÓI

CHƯƠNG 3

HỘP TIẾT KIỆM GIẤC NGỦ VÀ BÁNH GẠO MẮT NGỦ

CHƯƠNG 4

SOCOLA TRỨNG YÊU TINH

CHƯƠNG 5

BÁNH GẠO SÂU RĂNG

CHƯƠNG 6

MẠCH NHA CẦU VỒNG